ISSN 0132-4462

СЕРПЕНЬ

1979

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 15 (1057)

Ціна номера 20 коп.

ПЕРЕЦЬ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Наш науково-дослідний інститут цілих двадцять років бився над виведенням нової породи курей, але свого таки домігся. Ці кури несуть яйця з фабричною маркою!

РАЦІОНАЛІЗАТОРИ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— До всіх щілин у кузові машин ми почіпляли мішки, і про будь-які втрати зерна тепер не може бути й мови.

ЗАРЕЄСТРОВАНИЙ ЗЛОДІЙ...

Почнемо з істини простої, як амеба: красти погано. Це всі знають і мало хто хвалиться своїми успіхами на цьому поприщі. Принаймні, авторові цих рядків таких хвальків довгий час зустрічати не доводилося. А оце нещодавно побував на Одещині. Таки зустрів. Мало того, що вони про свої успіхи говорять уголос. Вони це вимовляють з гордістю. З таким пафосом, нібито знайшли лантух золота і добровільно віднесли в держбанк.

— Їй-богу, — заявив один. — Витяг, мабуть, пудів зо три. І під самісіньким носом рибінспекції.

Ви здогадалися, йдеться про браконьєрів. Тобто про тих дивовижних людей, для яких ніякі закони (так вони вважають) не писані. Про тих людей, котрі чомусь не бояться ні адміністративної, ні кримінальної відповідальності і ловлять ту рибу, де хочуть і коли хочуть.

Мені довелося побувати у трьох районах: Ренійському, Болградському та Ізмаїльському — тобто на тій території, яку охоплює Дунайська держрибінспекція. Охоплює і, одразу скажемо, бореться з браконьєром усіма наявними засобами. Бореться, але армія браконьєрів діє. Діє цілорічно. В будь-яку пору. В будь-який час доби. Армія браконьєрів озброюється драчами, павуками, вилами-трійчатами, гачками-кішками, накидками, їжаками. Сідає на мопеди, велосипеди, мотоцикли, автомашини і навіть... на трактори — і до Дунаю: до його плавнів, до його озер, до його каналів. Широким фронтом. І зупинити той фронт поки що не під силу ні держрибінспекції, ні громадськості. Браконьєра не зупиняє навіть суд.

Браконьєр іде. Косяками. Густо і дружно. Механізований, моторизований (на човнах) і всеозброєний. Узимку тягає «живодьором».

А весною, влітку, коли нерест, браконьєр у плавнях їсть, у плавнях спить і навіть на цей період (квітень-травень-червень) масово бере відпустку.

— Весна рік годує, — каже він.

І тоді летить у торбу: чехонь, дунайський сазан, дунайський карась, дунайський оселедець, дунайський судак. Браконьєр накриває рибу сітками, накривачками. Змішує з гряззю, нерестовище, перемішує з болотом ікру. Ловить рибу руками (на мілині), хапає зубами, топче чобітьми, б'є залізним прутом...

Водночас браконьєр маскується, оберігається. У нього своя сигналізація. На кожному пірсі, на кожному причалі виписані крейдою номери автомашин держрибінспекції, її човнів, назва катера. Як тільки на горизонті з'являється рибінспектор, сучасні зареєстровані і незареєстровані крадії сигналізують ряднами, простирадлами. Викидають їх на грушу, вивішують на акації: мовляв, ховайсь, Кирило, поки рибінспекція не накрила!

І все ж накривають. І все ж штрафують: за дунайський оселедець — п'ять карбованців за штуку, стільки ж за судака, сазана, товстолобика. А може, треба, як у сусідів-молдаван: за дунайський оселедець штраф не п'ять, а двадцять п'ять карбованців? Може, перед тим, як узяти в руки драча, браконьєр потилицю почухає. Бо п'ять карбованців поки що його не лякають. Може, як тричі попався, не папірець у вигляді штрафу йому показувати, а лаву? Тверду і незатишну.

Браконьєр каже: інстинкти пробуджуються — на воді живу. Мовляв, як тут не схопишся за накривачку зі свинцевими бомбошками, коли водоймище за порогом! Біля самої призьби. І хапаються, і йдуть із сіл: Владичан, Першотравневого, Плавнів, Оксамитного, Рені, Суворова, і — на озера: Дервент, Катлабуг, канали — «Вікета», «Скунда», «Желявський». В одному лише селі Новосільському зареєстровано 168 браконьєрів, котрі мають свої «персональні місця» на озерах: Ялпуг, Кугурлуй і Картал.

Мають навіть своєрідну спеціалізацію. Браконьєри В. К. Кокош (с. Новосільське), М. П. Бурка (к-п імені Леніна), Ю. В. Некрасов (м. Рені) спеціалізуються на отих свинцевих накривачках.

Ятерями і сітками полюблюють ловити рибу Ф. В. Дику (к-п «Прикордонник»), Г. Д. Кичук (м. Рені). А, приміром, В. Г. Єгоров з села Оксамитного — той б'є тільки залізним прутом. Вузька «спеціалізація».

Спеціалісти по павуках — Г. О. Гуштяк із станції Болград, І. М. Везенков з с. Суворова. Останній систематично ловить прямо на насосній станції, де працює мотористом. Тільки в нього одного тричі(!) забирали сітки: 4 волокуші, 2 ловушки для відлову ондатр (оволодів ще однією суміжною професією), 6 ятерів. Та Везенков не боїться ні рибінспекції, ні штрафів, ні навіть Ізмаїльського нарсуду.

Не боїться цього і М. С. Дунав (с. Новосільське) — любитель-живодер. Постійно ловить тільки на драча!

А візьміть Г. А. Куртяну — бригадира з радгоспу «Озерний» і його колегу — бригадира І. Т. Тарая. Ці «специ» виїжджають на риболовлю на радгоспному тракторі. Мабуть, легше тягнути сітку-накидку з каналу.

У М. В. Глазунова з м. Болграда — інший стиль риболовлі. Він тягне тільки з човна. Тягне чехоню, судаків, лящів, жерехів. Якось витяг 271 чехоню і з півсотні лящів і судаків.

Побили рекорд Глазунова тільки троє юних з м. Рені: М. Мирний, Г. Куку, В. Гаврилов. Двоє перших— вісімнадцятирічні лобурі, ніде не вчаться, не працюють, третій — учень профтехучилища. От ці «учні» і витягли з каналу «Вікета» близько 3 тисяч дунайських карасів. На 5492 карбованці!

А от Олександр Козлов з Ізмаїла на риболовлю виїжджає з особистим охоронцем — працівником міліції П. І. Петровим. Ловлять «дуетом» де заманеться — на озері Катлабуг, на каналі «Желявський». Словом, у заборонених місцях, та ще й з накидкою.

Та цього переліку, мабуть, досить. На думку приходять рядки однієї поетеси, котра, певно, не знала, як живеться рибі сьогодні в Дунаї, і необачно вигукнула:

Хотіла б я рибкою стать...

Мені ж думається, поспитала б вона золотого сазана чи дунайського карася: «Як тобі, рибко, живеться?» Гарантую, рибка відповіла б:

— Мала б руки — повісилася б...

О. ЧОРНОГУЗ,
спец. кор. Перця.

Рені—Кілія—Ізмаїл
Одеської області.

ЩО ВОНИ РОБЛЯТЬ, коли нічого не роблять?

Я нещодавно зробив відкриття. Помітив, що чи не в кожному науковому колективі є свій, сказати б, штатний нероба або ж нездара. А найчастіше — те й друге разом. Який роками нічого не робить. Або виконує свою роботу на такому принципово ницому рівні, що краще б його не підпускали до неї на гарматний постріл.

Іноді таких творчо ялових співробітників у науковій установі буває навіть кілька. Серед них трапляються і молоді перспективні нездароби й літні науковці, які, може, колись творили щось корисне, але давно вже непомітно для себе «випали» з науки. Як Меровінги, за висловом Герцена, випали з історії.

Але тут починається містика. З незбагненних причин їх чомусь терплять в інститутах. Терпить дирекція. Терпить колектив. Знов же таки роками. Мабуть, тому, що призвичаїлися до їхнього існування в установі. Звикли до їхньої яловості.

Спитайте наукового керівника такого нездарооброби, чому він дозволяє йому писати макулатурні праці? Той тільки здивується: «А хіба він здатний написати краще? Чи, може, ви за нього напишете?»

Отож я почав замислюватися: чи не існує в природі не відкритого ще закону збереження сталої кількості дурнів і нероб у науці? А може, тут діють невблаганні закони статистики, за якими на кожний науковий колектив неминуче має припасти певний відсоток творчо ялових? Не знаю.

Не менш цікаве питання: що роблять ці люди, коли вони нічого не роблять?

Справді, на які справи витрачають вони свій робочий час? Розпитувати їх якось незручно. Зрозуміють це як натяк на те, що вони задурно одержують зарплату. Образяться (ці люди дуже образливі). Отже, про їхнє таємниче життя можна тільки здогадуватися. Може, хтось із них пише потай геніальний трактат, яким сподівається зробити переворот у науці? Може, інший з ранку до вечора заклопотаний проблемами глобального значення, що їх без його участі сучасникам не розв'язати? А може, осягнув: його невтручання в науку — щастя для науки, і з цих альтруїстичних міркувань присвятив свій робочий час якомусь хобі (риболовлі або інтимним бесідам з чаркою)?

Щоправда, останнє припущення — малоймовірне. Самі наукові нездароби аж ніяк не страждають на комплекс неповноцінності. Навпаки. Тримаються вони самовпевнено й гордовито, навіть зверхньо до інших. Завжди мають діловий і заклопотаний вигляд. Ніби їм дуже ніколи. Ніби кудись поспішають. Ніби виконують якесь термінове й відповідальне завдання. Яке доручено саме їм, бо ніхто інший з ним не впорається. Дехто з них інколи ще й натякає, що він на «ти» з впливовими особами.

Майже всі вони полюбляють виступати з будь-якого приводу й на будь-яку тему на зборах, нарадах і вчених радах. Охоче повчають інших і навіть гостро критикують колег за недовиконання планових завдань.

— Ну, а ви самі чому не виконали* планової теми? — кине хтось репліку.

— А ви не рівняйте! У мене поважні причини. Мав відповідальні доручення. По лінії МК, по лінії Товариства охорони пам'ятників, по лінії товариства «Знання», по лінії ДТСААФ, по лінії... Зрештою дирекції це відомо. Хіба я винен, що на мені все тримається?..

«Ну, а дирекція що?» — запитаєте ви. У кожному інституті дирекція, звичайно, мріє позбавитися творчо ялових співробітників. Але тут, знову ж таки, починається містика... Хоч у принципі наші директори — тверді матеріалісти й у містику не вірять. На цій оптимістичній ноті дозволю собі закінчити цей фейлетон*.

Юрій ІВАКІН.

---

* До відома читачів. Зміст фейлетону, звичайно, не має жодного відношення до інституту, в якому працює автор.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

Скаржник з отруєної водойми.

Телеграфне агентство ПЕРЦЯ

ЛІТНІЙ ВІДПОЧИНОК У РОЗПАЛІ

ХМЕЛЬНИЦЬКА область. Уже тривалий час мимоволі відпочиває тракторист колгоспу «Дружба» Ізяславського району Віктор Тимощук. Його трактор Т-74 довели за п'ять місяців у Теофіпольській спеціалізованій майстерні до такого стану, що В. Тимощук та його колеги — при всьому їхньому вмінні — й досі не можуть вивести залізного коня у поле.

ЧЕРНІГІВСЬКА область. Весело провели один із вихідних працівники Бахмацького райсоцзабезу. Відпочиваючи на лоні природи, вони під час обіду вивявили у плавленому сирку «Костромський» виробництва Полтавської маслосирбази сувенір — оригінальної напівзакрученої форми гвіздок. Цей сувенір вирішено було розіграти. Сюрпризний гвіздок дістався на згадку Вірі Петрівні Данилець.

ЗАКАРПАТСЬКА область. Дуже хотів до своєї чергової відпустки пошити нові штани мешканець села Тур'я-Пасіка Василь Барна. Він замовив штани у Порошківському філіалі Перечинського комбінату побутового обслуговування населення і одержав квитанцію № 183652. Але покрасуватися в штанях йому так і не вдалося: керовані Ю. Мандзичем фахівці сотворили штани, розраховані на опудало.

Нині В. Барна відпочиває після нервового потрясіння, викликаного, по-перше, бракованими штанями, а по-друге, майстрами філіалу, які влаштували замовникові, коли він відмовився одержувати брак, великий скандал.

МОГИЛІВСЬКА область. Своє дозвілля сім'я жителя м. Кричева з братньої Білорусії В. Бисова проводить останнім часом у марних спробах надати нормального вигляду дзеркальній шафці, подарованій друзями, а виготовленій на Василівському заводі металовиробів Запорізької області. Дзеркала у шафці нерівні, уся вона якась крива й неоковирна, дверцята не відчиняються. Але тов. Бисов сповнений рішучості довести її до пуття.

КОРИСНИЙ СЕМІНАР

У тресті «Харківміжколгоспшляхбуд» найближчими днями відбудеться семінар на тему: «Як не треба ставитися до техніки». Окрім загальних настанов, у програмі семінару — виїзд у Вовчанське районне міжколгоспне шляхове будівельне управління, де його учасники ознайомляться із зразково-показовою безгосподарністю, що панує на території управління.

Матеріяльчик для дисертації

Якщо хто-небудь із кандидатів у кандидати сільськогосподарських наук надумає писати дисертацію про те, як не треба господарювати, рекомендуємо звернути увагу на експериментальне господарство «Комуніст» Українського науково-дослідного інституту кормів, що знаходиться в селі Бохониках, недалечко від Вінниці. Вірніше, не лише на саме господарство, а й на його директора Миколу Хомича Чорного. Це завдяки його багатогранній діяльності наша сільськогосподарська наука збагатилася на цінний непередовий досвід, що грунтується на широкому асортименті зловживань і порушень. У роботі над темою дисертант матиме можливість ознайомитися і з елементарною приписką, коли потрібна цифра просто береться зі стелі, і з багатоходовою комбінацією створення прихованих резервів, котрі в потрібний час пускаються в дію і вивозять господарство якщо не в передовики, то, принаймні, на пристойне місце у зведенні, і з багатьма іншими малошановними прийомами і засобами, до яких вдається керівник, переконаний, що закони писані не для нього.

Мусимо відразу застерегти майбутнього претендента на вчений ступінь: під час захисту він матиме сильного опонента в особі директора інституту кормів І. П. Покори. З категоричними висновками і оцінками окремих вчинків М. Х. Чорного Ілля Павлович не погодиться.

Скажімо, ту воістину батьківську турботу, якою Микола Хомич оточив бригаду шабашників, котрі допомагали господарству ремонтувати й реконструювати виробничі приміщення, прийнято класифікувати як безгосподарність і марнотратство з усіма наслідками, що звідси випливають. Судіть самі: обсяг виконаних шабашниками робіт визначався «на око» і з вельми солідним завищенням, сімома потами вони не сходили, а одержували щомісяця більше, ніж свої, бохоницькі будівельники. Підозріле піклування коштувало господарству понад чотири тисячі карбованців. А Миколі Хомичу лише вказали, щоб не був таким добрим.

Або візьмемо рільництво. У керівних колах інституту вірять в агрономічний геній М. Х. Чорного. Ще б пак! Не встиг Микола Хомич налягти на рослинництво, як урожаї відразу ж підскочили вгору: цукрових буряків — на 62,4 центнера з гектара, зеленої маси кукурудзи — на 37 і однорічних трав — на 35 центнерів. І коли підскочили! Після того, як усе було зібрано, викопано і скошено. Заднім числом директорові вдалося одержати додатково сотні центнерів кормів. Без застосування найсучаснішої і найнауковішої агротехніки. Хіба це не наукова сенсація?!

Розповідають, щоправда, ніби урожайність кормових різко зростала після розмови директора з головним бухгалтером господарства Г. Г. Гудимчуком. Цукровий буряк, наприклад, додатково вродив лише тоді, як Микола Хомич, вигукнувши «Горимо, горимо з бурячком!», ускочив до головбуха Г. Г. Гудимчука і півгодини клацав з ним на рахівниці. А урожай кукурудзи і трав Гудимчук ніби визначив сам.

З одного боку, видно, наче на долоні, що ми маємо справу з приписко́ю. Проте аксіоматичним це твердження назвати не можна. Його треба довести. І тут ми дозволимо собі ще одну пораду: претендент може подумати, що він укоськає опонентів таким аргументом: мовляв, оскільки навіть школяреві відомо, що матерія безслідно не зникає і не виникає з нічого, а лише перетворюється з одного виду в інший, ці корми повинні бути або в натурі, або перетворитися на показові прирости живої ваги тварин і казкові надої молока. Оскільки ж, мовляв, у натурі ні показових приростів, ні казкових надоїв нема, у відповідності із законом збереження і перетворення матерії високі врожаї можна вважати липовими.

Така аргументація, скажемо прямо, не пройде. Що-що, а фізику Микола Хомич знає. Принаймні, в обсязі шкільної програми. Він дуже легко переконає, що матерія у вигляді кормів нікуди не зникала, а перетворилася на матерію у вигляді актів про їх списання. Один такий аркушик паперу, датований липнем 1978 року і затверджений директором, увібрав у себе 146,4 тонни сінажу, 270 тонн кормових буряків, 2450 тонн силосу — всього на 47,7 тисячі карбованців.

Навряд чи легко повірить керівництво інституту і в те, що на фермах експериментального господарства корови доїлися набагато гірше, ніж це показано у звіті, і не 3,8 тисячі карбованців прибутку мало воно від молока, а 20 тисяч збитків. Керівництво, навпаки, було глибоко переконане, що з ферми господарства бере початок справжня молочна річка, з якої можна не тільки самим пити, а й напувати увесь колектив. А тому з корівників не вибували спраглі кандидати наук, старші і молодші наукові працівники чи просто охочі скуштувати парного молочка. За минулий рік ними випито прямо на фермі 36 тонн продукції.

Бичкам, первісткам і свиням жилося гірше. Над ними постійно висіла загроза стати вибракуваними, оскільки окремі працівники інституту і господарства так само не могли жити без м'яса, як велика рогата худоба і свині — без силосу і концкормів. Та й Микола Хомич не належав до вегетаріанців. Принаймні, накладна № 244, за якою йому виписано 13 кілограмів м'яса, свідчить, що на апетит він не скаржиться. Чого не скажеш про його пам'ять, бо заплатити за ці 13 кілограмів директор так і забув. А всього 27 первісток і 49 свиней наклали головою заради ситого життя окремих науковців. При цьому з деякими відібраними бичками і теличками коїлися незрозумілі речі. Наприклад, інвентарний номер вісімсот четвертий за 12 днів — з 21 квітня, коли його вибракували, і до 3 травня, коли забили, — схуд, як свідчать документи, майже на 106 кілограмів. По п'ятдесят—сімдесят кілограмів втратили за такий же строк іще сім бичків і теличок.

Звичайно, можна стверджувати, що нічого незрозумілого тут нема, бо при такому зостехнічному і виробничому обліку ласих погріти руки не бракує. Але ми все-таки радимо поділити точку зору керівництва інституту, яке вважає, ніби призначена на забій худоба худне тільки тому, що навчилася розуміти людську мову і в такий спосіб довідується про свій близький кінець. Подібна звістка навіть вище середньої вгодованості бичка може за кілька днів перетворити на ходячі кістки та шкіру. А зловживань, мабуть, нема ніяких. Бо якби Микола Хомич хотів зловжити, то бички і свині зникли б зовсім без сліду, як, до речі, зникають первістки, що розтелилися. Вірніше, не самі первістки, а їхнє молоко та потомство.

Оце приведе одна телятко, друга... десята... п'ятдесята, уже й доять їх, аж гай шумить, а бухгалтерські звіти твердять, що дійних корів у господарстві не збільшилося. Одержане від них молоко плюсують до надоєного від «легальних» корів, показники відразу виростають, а разом з ними росте і авторитет Миколи Хомича. По 46—50 корів приховувалося щомісяця від обліку, що дало за рік 1460 центнерів «лівого» молока. То чи міг директор розмінюватися на якийсь центнер-другий м'яса?

Про те, що він людина ширшого масштабу, свідчить і такий факт. На початку цього року стало йому кривдно. Усіх він поїв молоком, забезпечував м'ясом, крутився, як білка в колесі, щоб і показники були на рівні, а ніхто йому за ці старання жодного карбованця премії не підкинув. «Зловживати — так зловживати», — вирішив Микола Хомич, — і написав накази на самого себе і деяких спеціалістів, за якими належало одержати понад шість тисяч карбованців.

Оце і все, що ми хотіли сказати майбутньому претендентові на вчений ступінь. Гадаємо, що, незважаючи на опснентів, дисертація буде успішно захищена і викличе при затвердженні справжнє захоплення у членів Всесоюзної атестаційної комісії.

Чого не скажеш, звичайно, про методи господарювання в експериментальному господарстві «Комуніст».

В. БОНДАРЕНКО.

Вінницька обл.

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

— І ти од мене відвернувся!

МАЮ ЩАСТЯ

ГУМОРЕСКА

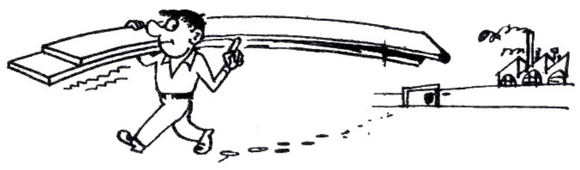

Несу дошку. Вистругану, відполіровану. З таких меблі робимо на заводі.

На прохідній зупиняє вахтер:

— Куди?

— «Як «куди»? Сидір Никодимович веліли їм на веранді щось там залатати.

Махнув рукою.

Іншим разом знову несу.

— Куди?

— Та туди ж. Моє діло столярське. Сказали — несу. Сидір Никодимович просив східці полагодити.

— Ну, катай...

Накатав таким робом літню кухню. Лялечка. Інтер'єр, як у сучасному ресторані: посередині стіл старовинний, попід стінами — лави. Чіпляй на стіни підсвічники та ще чеканку — перший сорт буде, люкс...

Біля вахтера зупиняюся, по-змовницькому підморгую, прикуривши від його запальнички:

— Чули? Наш Сидір Никодимович «Волгу» одержує. Гаражика ото велів звести.

— Треба, треба,— поплескує мене по плечу вахтер.— Никодимович у нас чуйна людина. Такому варто.

От і гараж готовий. Якраз вчасно, бо й черга на «Жигулі» підійшла. От тільки б пофарбувати. Та за цим діло не стане. Є в нас у цеху голуба фарба. Нітро. Вмить висихає.

Несу.

— Куди?!.— наскочив за прохідною на директора Сидора Никодимовича.

— Я теє...

— Ану вертай назад! Куди тільки вахтер дивиться. Вахтер! Пиши доповідну товариському суду на оцього хапугу...

Судили. Громадою. Пробирали мораллю, соромили. Називали чиряком на здоровому тілі колективу. Вирішили: провести перевірку у мене вдома на предмет виявлення крадених матеріалів.

Прийшла комісія у складі трьох. Обдивились. Позаглядали в літню кухню, в гараж, в особняк... Нічого не виявили.

— Ну, Миколо, твоє щастя, що факти не підтвердилися,— промовили вони і з тим пішли.

Іван ТОКАРЧУК.

м. Камінь-Каширський на Волині.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

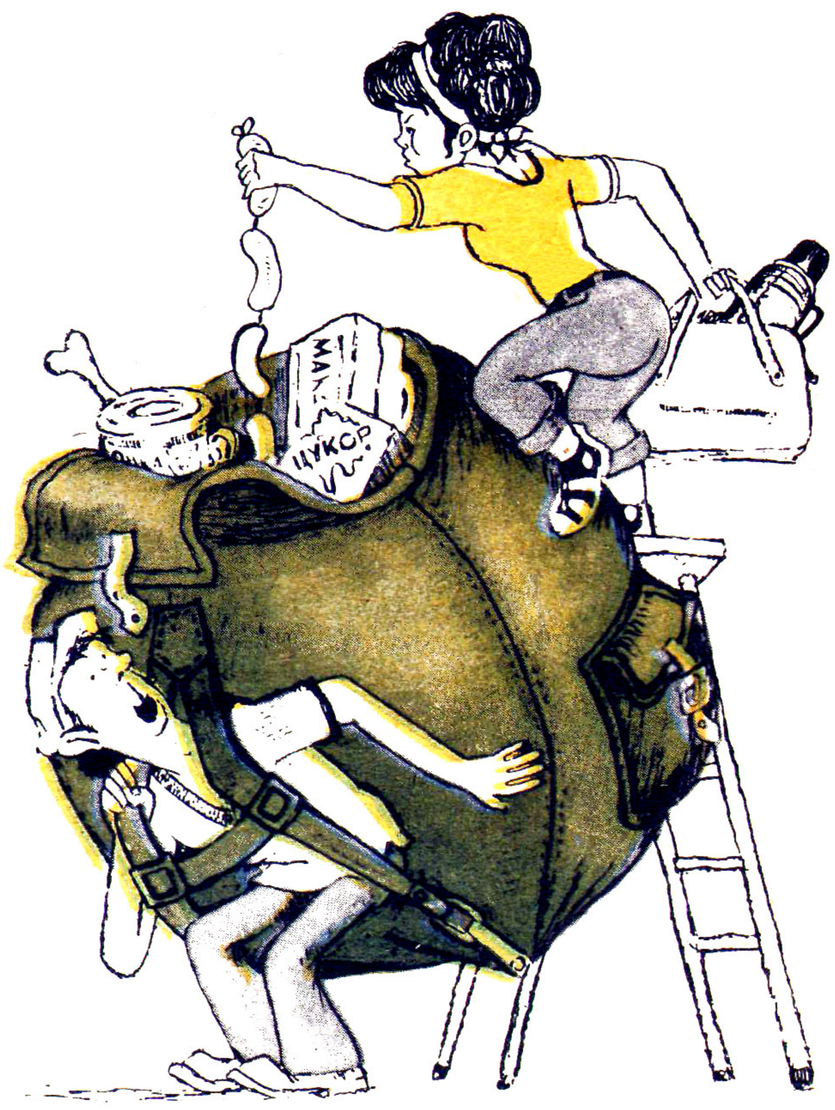

— Ти гадаєш, що цих харчів нам вистачить на два вихідні?

Про дебелу псину й кіловат-годину

Якби мене, до поїздки в Готвальдівський район на Харківщині, хтось запитав: яке відношення має породистий дог до кіловат-години, я хіба що знизав би плечима. Бо ж так само можна запитати, що спільного, скажімо, між дитячими повзунками і плазмотроном, жуком-короїдом і бакалавром...

Близьке знайомство з районом показало, що він не просто електрифікований, а вкрай електроперенасичений. Особливо, якщо мати на увазі електрокористувача-приватника. Так от, цей самий приватник електрифікує все підряд. Мешканець села Ганіївки Циганенко Микола Васильович, не спитавши у держави дозволу, накидає на електролінію дроти, які ведуть до власної циркулярки і механічної бурякорізки. Агроном радгоспу «Лиманський» Микола Іванович Панченко напихає кіловатами «козла» (саморобну плитку) і вельми з цього задоволений.

У масовому порядку, а головне — самовільно, електрифікують у цьому радгоспі приватні сарайчики, туалети, курники і т. д. Причому далеко не завжди пам'ятаючи, що за електроенергію слід платити. І саме стільки, скільки покаже електролічильник. А що міг показати електролічильник громадянина Лисака Михайла Андрійовича, коли тому лічильнику Михайло Андрійович «заткнув пельку»?! Цивілізований курник сам по собі, вольти й ампери — самі по собі.

Ті, в кого перед державою совість чиста, звичайно ж, і не здогадуються про існування в системі енергозбуту такого документа, як «Акт № ...». Щоправда, в цьому документі замість слів «крадіжка», «злодійство» вжито інші — «безоблікове користування», «користування без обліку». Але ж суть від цього не змінюється. Так от, будучи в Готвальдівській дільниці Мереф'янського міжрайонного відділення «Енергозбут», мав я нагоду познайомитися із силою-силенною таких актів. Читав ті акти і уявляв, як, наче змовившись між собою, водночас, одним і тим же способом зупиняли лічильники Роднова А. П. (с. Таранівка), Пашнєва А. Р. (с. Борова), Павленко К. П. і Павлова К. Т. (обоє з с. Шалудівки), Срібний М. І. та Зубова О. М. (обоє з с. Лиман), Доброскок В. П. і Наумов А. Я. (обоє з с. Левківки).

Своєрідно обійшлася з електролічильником абонент Єферова Алевтина Петрівна з м. Готвальда: вона, нічтоже сумняшеся, примусила диск обертатися... в протилежний бік.

Та якщо названим громадянам довелося трохи попотіти, залазити всередину лічильника (попередньо зірвавши пломбу) і там щось колупати, відкручувати, то набагато простіше вирішили проблему інші крадії. Великої популярності, наприклад, набули у тамтешніх злодіїв «дротики-гвіздочки». Такої великої, що дехто продовжує встромляти їх навіть після того, як був спійманий на місці злочину. Як от подружжя Микола Павлович і Віра Олександрівна Клименки із селища Комсомольського. Цікава деталь.

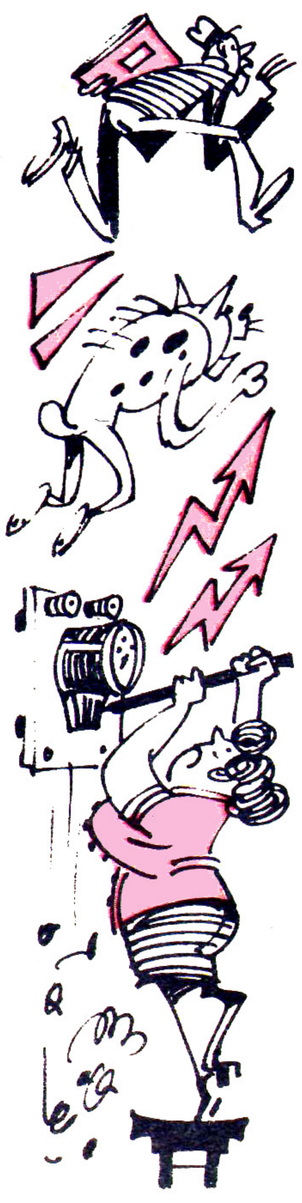

З початку січня цього року по 23 березня диск електролічильника у подружжя Клименків накрутив аж... 64 копійки. Це — у повнометражній квартирі, при наявності телевізора «Ладога-205», програвача «Сіріус», холодильника «Дніпро-2», пральної машини, електропраски і ще багато дечого!

Тут названо лише невеличку дещицю електрокрадіїв... То, може, район, про який ідеться, прикрий виняток? Аж ніяк.

— На жаль, крадіжок дуже багато, — говорить начальник відділу енергонагляду Міністерства енергетики і електрифікації УРСР Ігор Броніславович Дедеркало. — Боремося в міру своїх сил і можливостей із цим ганебним явищем. Але нам доводиться нелегко.

Ігоря Броніславовича можна зрозуміти. Людей у системі не вистачає, транспорту — так само. До того ж — і це дуже важливо — практика заохочення кращих контролерів та інспекторів тут перебуває у кричущій суперечності з обсягом здійснюваних робіт.

І це при тому, що число зафіксованих випадків використання енергії поза лічильником має цього року такий вигляд: січень — 2820, лютий — 3133, березень — 3567 крадіжок.

— Звичайно, — зауважує т. Дедеркало, — і наші працівники не завжди виконують свій обов'язок сумлінно, не всі факти розкрадання помічають...

Справді, з одного боку, енергозбутівці начебто ведуть боротьбу проти крадіїв. А з іншого...

У селищі Комсомольському місцевий представник цієї служби чомусь навідріз відмовилася приєднатися до групи перевіряючих і зайти в квартиру уже згаданого подружжя Клименків...

Ще більші роздуми-сумніви навіяло відвідання абонента Дичиної Інни Парфилівни, що проживає по вулиці Піщаній, 24 м. Готвальда. В неї, як свідчить відповідний акт, взагалі не було лічильника. А чи є зараз? Важко сказати. Зате є в Інни Парфилівни ота сама вгодована псина, породистий, завбільшки з добрячого бугайця дог. Вільно розгулює це страховисько по подвір'ю, і не приведи господи поткнутися комусь із енергозбутівців до хати громадянки Дичиної. І не потикаються. Потопчуться, бува, біля хвіртки і повертають туди, звідки прийшли. Як це було зі старшим інспектором Готвальдівської дільниці Мереф'янського міжрайонного відділення «Енергозбут» Василем Яковичем Золотухіним та електромонтером Валентином Макаровичем Шкарпітою. Очевидцем чого був і може підтвердити автор цього фейлетону.

І після цього скажи, що немає ніякого взаємозв'язку між псиною і кіловат-годиною...

В. КИРИЛЕНКО,
спец. кор. Перця.

Харківська область.

ВІНЕГРЕТ З ПЕРЦЕМ

Мал. В. ШИРЯЄВА

Без слів.

Мал. С. СМОЛЯНИНОВА

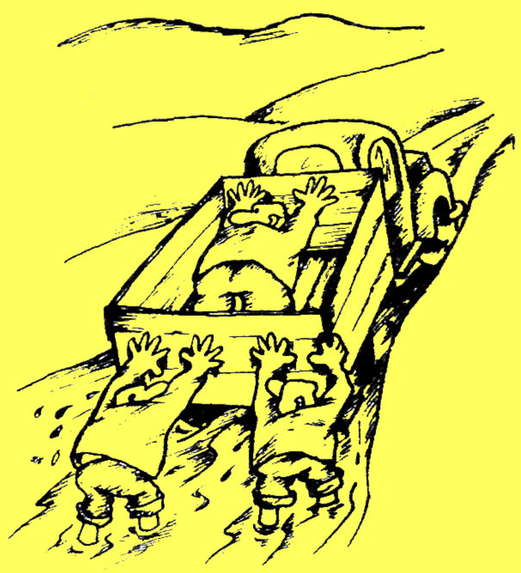

Без слів.

Мал. В. КУЦІЯ

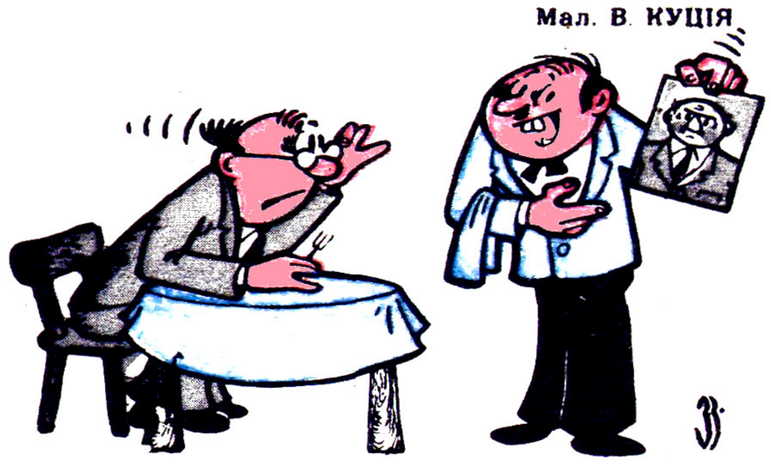

— Ви хотіли бачити нашого директора?
Будь ласка.

Мал. Ю. ПОЛЯКОВА

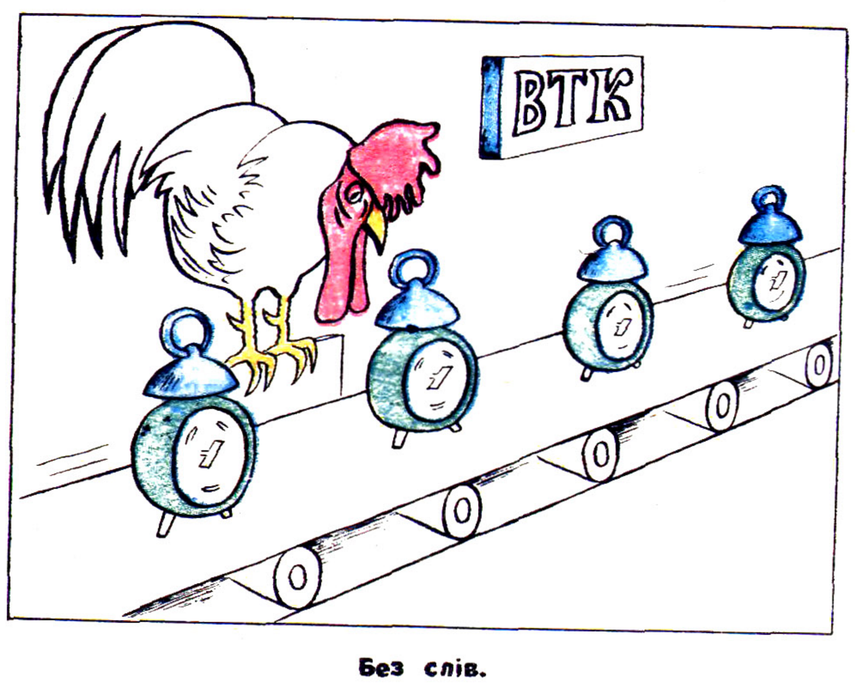

Без слів.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

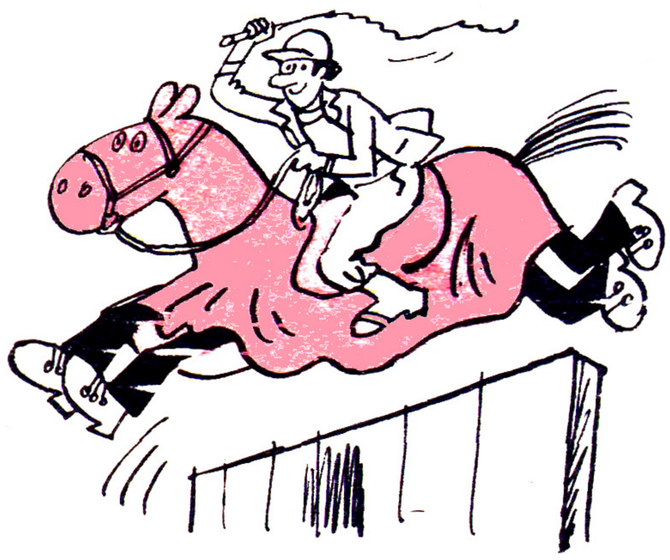

Без слів.

Мал. В. ДЕРЕГИ (Полтава)

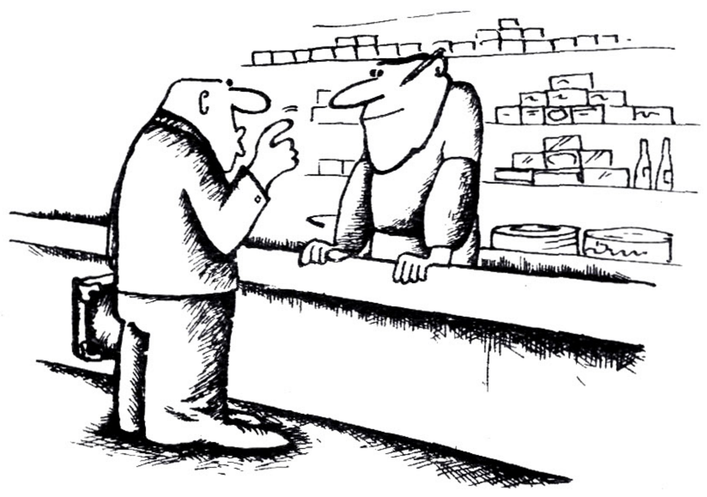

— Дайте мені те, чого у вас немає.
— А ви від Миколи Петровича?

Іван СВАРНИК

З НОВИХ БАЙОК

СОЛІДАРНІСТЬ

Кабанчика гладкого
На заріз тягли.
Почув Сірко — чекать нема коли! —
Помчався за повітку —
Та Колія зубами
Хап за литку.
Друг у біді — то він рятує сміло.
Старий Кабан озвався від хліва:
— Яке твоє собаче діло?
За кожного боліла б голова!
Про себе дбай:
Було б що їсти-пити,
Та добре знай:
Де треба — обійди,
Аби біди
Не зачепити,
Бо лихо не дрімає!..
Коли вже так кортить,
То захищай того,
Хто силу має,
То, може, і тебе він захистить!

* * *

Є солідарність,
Що до смерті, на загин,
А є... звичайний свин,
Що в друзі пнеться,
Поки ти в тіні
Та на коні,
А як біда — відразу відмахнеться.

ДВА ПСИ

У дворі жили два Пси.
Один кусав, звели лише: «Вкуси!»,
А другий Пес
Із дикуватих неотес,
Кусав нещадно, без розбору,
Усіх, хто появлявся коло двору.
І мав Хазяїн з ним мороку:
Не ступить кроку —
Скарги, нарікання...
Не прослужив ще й року —
І за труд
Він без вагання
На шкуродерню відданий
під суд.
А перший став ще ближчим у дворі.
Не гавкав здуру —
Слухняну мав натуру:
Кого кусав, кого й лизав,
Аби йому господар наказав.
І лащився, і терся, наче кіт
(Звичайно, при столі,
А не коло воріт).
До старості глибокої дожив.
Господар ним хвалився, дорожив:
— Ото вже пес, дорожчий всіх псяюх,
І розум має, а не тільки нюх...

* * *

Буває всяк:
обставини, умови,
А все ж ненавиджу,
Хто гавкає з намови.

СПІВЧУТЛИВИЙ ОСЕЛ

І сталось чудо: плакали Вовки
Над трупом захололої Кобили —
І так протяжно, жалібно так вили,
Що звірину всю аж проймали дрижаки.
— Чого це ви?..— здивований Осел
У співчутті до гурту підступився.—
Чи хтось помер, чи, може, утопився?
Голодні так ревуть біля ясел.
— Атож, голодні! — Вовк відповіда.—
За молоду, за апетитну мали,
Та троє з нас вже зуби поламали,
Така вона старезна і худа!
А ти, видать, ще зовсім молодий
І щирий, коли так нам співчуваєш,
Довірливий, і серце добре маєш...
То ж виручай, колего, із біди!

* * *

Вовки тепер сміялися:
Нарешті зграя сита.
Від Ослика зостались
Лиш вуха та копита.

Віра ЄНІНА

Літературні кола і довкола

ТАЛАНТ ВІД БОГА

Талант, мовляв, в людей від бога...
Та щоб він зріс, як квітка гожа,
Йому потрібна вже не божа —
Людська увага й допомога.

САМОРЕКЛАМА

Вже років двадцять, мабуть, тому
Пустив прозаїк поговір,
Що пише епохальний твір...
Говорить досі без утоми.

УВІЧНЕНІ ХИБИ

Поета в бронзу одягли завчасно,
Одштампувала критика відлив...
Та незабаром стало ясно:
Поет із хибами забронзовів.

АНТИ-ПОЕТ

Навчився гратися сонетом,
Засвоїв складності верлібру,
Але не стане він поетом
І найдрібнішого калібру.

ЮВІЛЯРОВІ

Поглянь критичніше у вічі
Тому, хто квіти в руки тиче.

АВТОРУ МОЛОДОМУ

Якщо є друг у керівництві —
То буде й друк у видавництві.

ПРО ЯКІСТЬ

В мистецтві нашім завжди є
Жага нової якості.
Та декого принаджує
Нове, що йде від капості...

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Працівники Звенигородського відділення «Трансагентства» та їх колеги з Городищенського вантажно-розвантажувального пункту тамтешньої залізничної станції під виглядом додаткової оплати за навантаження і розвантаження брикету систематично робили побори з людей, які зверталися до них із проханням завезти їм додому паливо. І хоча про це здирство добре було відомо і в Звенигородській прокуратурі, і в райвідділі внутрішніх справ, ніхто там на ці зловживання особливої уваги не звертав. Про це розповідалося у фейлетоні «Дим-димок від брикету» (№ 6 журналу).

Після виступу Перця завідуючий відділом адміністративних органів Черкаського обкому Компартії України тов. П. Зелений повідомив, що факти, наведені в фейлетоні, відповідають дійсності. Звенигородський і Городищенський райкоми партії, Черкаське обласне управління вантажного автотранспорту і прокуратура області, розглянувши факти, вказані у фейлетоні, намітили і здійснюють заходи по запобіганню подібних випадків у майбутньому. Начальника Звенигородського відділення «Трансагентства» Матюхина М. І. з цієї посади звільнено. Звільнено з посади бригадира шоферів Шингарьова Я. З. А водія Бабенка Б. О. звільнено з роботи.

Обласне управління вантажного автотранспорту притягнуло до дисциплінарної відповідальності начальника Черкаського транспортно-експедиційного підприємства 23696 Трачука І. І. та начальника Ватутінського автооб'єднання 23663 Бондаренка Г. І.

За допущену безконтрольність звільнено з посади начальника вантажно-розвантажувального пункту залізничної станції Городище Мущинського Ю. Г.

Факти, наведені у фейлетоні, обговорювалися на зборах колективів Звенигородського відділення «Трансагентства» і Городищенського вантажно-розвантажувального пункту.

Бюро Городищенського райкому партії зауважило прокурору району Зеленцю П. Д. і заступнику начальника райвідділу внутрішніх справ Литвиненку М. Я. за допущену неоперативність при розслідуванні матеріалів про зловживання.

ОПИСКИ-САМОПИСКИ

Видрані твори.
Сало на баяні.
Байки в просі.
Літературний двір.

О. ЯБЛОНСЬКИЙ.

с. Чорнобаївка
Херсонської області.

Залізобетонний завод.
Плацпарта.
Великий компілятор.
Тисяча і одна піч.

М. МИЦЕНКО.

м. Ківерці
Волинської області.

Переплутала

УСМІШКА

Поїзд рушив. Я зручно вмостився на вільному місці біля вікна і з цікавістю став розглядати живі картини літнього пейзажу, що безперервно змінювали одна одну. Огрядна жінка, яка сиділа навпроти і жваво обговорювала зі своєю подругою базарні новини, раптом ляснула мене по коліну і вигукнула:

— Пантелій?! Їй-бо, він! Ти в гості додому? Оце радість батькам, оце радість. Як же ти там у городі?

— Даруйте, — кажу, — я не Пантелій, ви мене з кимось сплутали.

— Сплутала! Чи ви бачили?! — сплеснула руками незнайомка. — А хіба забув, як я частувала тебе кропивою за те, що груші дулі крав? Я Одарка Гвинт.

— Скільки й живу, не пам'ятаю такого. І вас бачу вперше.

— Отакої! Вперше, значить? Цураєшся односельців. Ну й ну, — сердито глянула на мене Одарка. Але, очевидно, цікавість все ж не залишала її. По хвилі вона знову відірвала мене од вікна.

— Поважний ти став. Мабуть, десь бухгалтером працюєш або по якійсь іншій інтелігентній роботі? А батько твій як пив, так і п'є. На тому тижні встругав водевілю. Прив'язав вашого собаку Дракона до дверей магазину. Цілий день не могли відчинити. Хтозна що було б, якби сторож Охрім Сволок не привів свою Пальму. Псюга так зрадів, що ручку від дверей відірвав. Та й понісся за Пальмою селом, тільки курява за ними знялась.

— Батько мій у Києві живе.

— Та як же це? Йому ж допіру дали п'ятнадцять діб, — не могла заспокоїтись Одарка.

— Мій батько — інженер.

— То ти й справді не син Вавила Котолупа? І їдеш не в Сокорівку?

— Ні, моє прізвище Горовий. А їду в Підгайне. На учительську практику.

— Так-так... так-так, — розчаровано мовила тітка. — Тож я й бачу, що ти набагато вужчий за Пантелія. І чуприна твоя рудіша, і вуха не такі настовбурчені. А спочатку здався схожим.

Тепер я втратив для неї інтерес. Одарка зараз же забула про мене. До самої Сокорівки гомоніла з подругою про доньку своєї сусідки та її чоловіка.

Б. ПЕДЧЕНКО.

м. Золотоноша
Черкаської області.

perec-ua.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Хай знає, як на нас усе звалювати!

Мал. А. БОРДУНІСА

Без слів.

Шануймо небіжчика!

Це декому здається, буцім у фейлетоніста веселе життя: знай собі всеньке життя регоче. Але який уже там, подумайте самі, регіт, коли здибаєшся із зашкарублим чиновником, зухвалим хапугою, лукавим окозамилювачем, войовничим бюрократом?! Ні, дорогі товариші, не з веселими та кумедними, а з дуже сумними речами має справу сірома сатирик.

Та навіть звиклому до прикростей фейлетоністові не щодня доводиться вести розмову на таку сумну тему, як ото я змушений нині. Отже, відразу настроюйтеся на мінорний тон.

...Не так давно ми проводжали в останню путь побратима, чудового українського письменника-сатирика. На кладовище прийшли рідні, друзі, товариші, учні, просто шанувальники таланту покійного. Оркестр. Вінки. Багато квітів. Щирі, зворушливі слова прощання... Траурний мітинг закінчено. Треба опускати труну в яму. Але її не опускають. Нема кому. Гробарі, як кажуть, не запізнюються, а затримуються десь. Присутні в замішанні, їм ніяково дивитися на рідних небіжчика, щодо яких така ледь не годинна затримка скидається на садизм.

Нарешті з'являються троє гробарів. Схожі на трьох богатирів... після шаленої бійки із Змієм-гориничем. У першого розчервоніла фізіономія подряпана, в другого такий хвацький і веселий вигляд, наче ось зараз піде навприсядки, у третього з-під розпанаханої до пупа сорочки виглядає замурзане черево.

Яка вже тут урочистість останньої хвилини?!

Бездіяльне перебування на цвинтарі в очікуванні гробарів настроює на спогади роздуми, метикування. І не так про потойбічне життя, якого, ми знаємо, нема, як про наше реальне буття з його досить сущими питаннями.

Мимохіть пригадав, що вже не вперше спостерігаю подібне нехлюйство служителів цвинтаря. Що не лише гробарі, а навіть організатори громадянських панахид, які нарешті появилися подекуди останніми роками, також інколи приходять на сумноурочистий ритуал неохайно одягненими, що їхні виступи на панахидах звучать нещиро, формально, шаблонно й занудно; якби небіжчик раптом прокинувся та почув їх, то, мабуть, знову помер би... з розпачу й досади. І ще думаю про те, з якими взагалі труднощами часто-густо доводиться зустрічатися рідним та близьким померлого при організації похорону...

За кілька днів після цього я побував у Міністерстві житлово-комунального господарства УРСР, де поділився цими своїми думками і з максимальною точністю оповів бачене на кладовищі. Мені повірили на слово. Не зажадали навіть письмових свідчень очевидців. Відчув: ніяких новин я не приніс. У міністерстві й, зокрема, в його управлінні, що відає ритуальними справами, все добре знають. І на всі питання дають готові відповіді.

— Чому, питаєте, гробарі мають такий непрезентабельний вигляд і поводять себе так по-нехлюйському? А хіба ви не знаєте, яка публіка йде працювати на цвинтар?! Дуже важко знайти на них управу... Оплата невелика, робота не з веселих,— от і тікають...

Можливо, справді варто подумати про підвищення оплати цієї, прямо скажемо, не дуже романтичної роботи. Але буваючи на похоронах (з роками, до речі, значно частіше, ніж хотілось би), мимоволі помічав, що контингент гробокопачів тут досить сталий, плинність кадрів, схоже, значно менша, ніж, скажімо, в будівельників. Трудівники цвинтаря все-таки чомусь тримаються свого місця. А потім, гадаю, якщо навіть жеківських сантехніків вже у багатьох місцях зуміли закликати до порядку, то гробарів тим паче можна. Все, мабуть-таки, залежить від організації роботи та керівників.

— Що й казати,— тлумачили мені далі,— варто було б, звісно, одягнути гробарів у спеціальну уніформу. Це, правильно зауважуєте, таки дисциплінувало б їх, і не шокували б вони своїм гультіпацьким виглядом присутніх... Що ж, ми цю проблему пробиваємо. Нам уже вдалося одягнути в уніформу організаторів громадянських панахид та їх асистентів... правда, лише в Києві... Справа, розумієте, упирається в кошти.

Це бадьоре повідомлення, признатися, чомусь не викликало у мене очікуваного співрозмовником оптимізму. Подумав, що коли переодягнення служителів похоронного обряду йтиме такими темпами, то лише онуки нинішніх десятикласників зможуть побачити гробарів в уніформі. А я, грішним ділом, ще плекав маленьку надію на власний похорон...

А розмови про кошти, щиро кажучи, видалися мені надто гіперболізованими: йдеться ж бо не про фраки та смокінги, пошиті в будинку моделей, а про скромні, але акуратні спецівки. Для продавців магазинів, офіціантів, залізничників та деяких інших категорій зуміли ж зробити — і не розорилися.

Питання про добір кваліфікованих організаторів панахид (скорочено їх називають обрядовцями) видалося мені дещо делікатнішим. Тут уже справа не в низькій оплаті — за проведення обряду організатор одержує не менше, як професор за лекцію в університеті. Міністерство робить певні, хоч і не дуже хоробрі, кроки щодо підготовки цих спеціалістів. Але через непрестижність професії важко підібрати потрібних людей. У Кіровоградській області, наприклад, так і не спромоглися підшукати жодного. Тут міністерству, безумовно, повинні допомогти радянські та громадські органи на місцях, та й засоби інформації. Слід, насамперед, змінити ставлення, громадське ставлення до цієї дуже потрібної живим людям професії. Адже ті, хто проводив та й нині подекуди проводить панахиду за старим обрядом, ніколи, як мовиться, не страждали на комплекс непрестижності.

Але ми, даруйте, почали розмову з кінця. Із завершального, так би мовити, моменту — панахиди. А скільки, згадайте, клопотів виникає ще до неї: оформлення документів, замовлення й доставка домовини, вінків, організація катафалку та автобусів для проводжаючих тощо. І всі ці клопоти лягають, як правило, на плечі родичів, яким у такі важкі хвилини ніяк не випадає займатися цими «мирськими» справами.

У багатьох містах республіки, правда, вже відкрито комплексні бюро ритуального обслуговування, де можна в одному місці оформити всі ці справи. Я сказав «у багатьох» містах, але, на жаль, навіть не в більшості. Бо п'ятдесят сім процентів міст України таких комплексних бюро ще не мають. За одеситів якось особливо ніяково: лише в чотирьох із тридцяти міст славнозвісної області спромоглися відкрити такі бюро. В інших двадцяти шести, щоб привезти небіжчика на кладовище, треба попередньо самим добре набігатися. Не набагато випередили одеситів харків'яни, житомиряни, волиняни, закарпатці, миколаївці, херсонці.

Перебуваючи в Міністерстві житлово-комунального господарства я, щиро кажучи, геть було розмріявся. Ну, просто як той Манілов, пробачте. Почав теревенити: чому, мовляв, при тих комплексних конторах не мати спеціальних людей, які за телефонним викликом приїжджали б на квартиру, де сталася біда, брали в родичів необхідні документи, замовлення, гроші та самі оформляли й доставляли все на місце. За відповідну плату, зрозуміло.

— Це називається агентська служба,— професіонально розтлумачили мені.— Пробиваємо і це питання. У Києві, до речі, уже створено таку службу. В експериментальному порядку.

Побоююся, грішним ділом, що кияни про цю добру сенсацію дізнаються вперше з нашого фейлетону. Але не розумію, чому таку добру справу не запровадити (нехай у тому ж експериментальному порядку) в усіх інших містах. Гадаю навіть, що якби «батьки» міст, не чекаючи вказівних інструкцій зверху, самі проявили ініціативу, то ніхто їх за це не картав би.

Для загального поліпшення похоронного обслуговування треба, звичайно, краще забезпечити підприємства, котрі цим займаються, спеціальним транспортом. І вже зовсім кепсько те, що фондове забезпечення їх такими необхідними речами, як пиломатеріали, тканини, папір, у порівнянні з 1977 роком (хоч і тоді їх не вистачало) зменшилося в цьому році наполовину. Товаришам із Держплану республіки, які, припускаю, теж інколи ходять на похорони, варто над цим подумати.

І все ж — будемо й на кладовищі оптимістами. Міністерство охорони здоров'я досить успішно створює людям труднощі на їхньому шляху до цвинтаря, завдяки чому середній вік життя в нас неухильно підвищується. Але коли людина все-таки помре, то очолюване Володимиром Дмитровичем Площенком Міністерство житлово-комунального господарства зробить, сподіваймося, все необхідне для того, щоб зняти складності на тому самому шляху...

Овсій КРУКОВЕЦЬ.

Дали перцю!

Не перевелися ще у нас любителі побувати у туристичних мандрах, але не за особистий рахунок, а за державний. Це люди з тієї категорії, що кажуть: «Навіщо викладати грошики з власної кишені, коли при допомозі потуральників (табельників, котрі відмічають присутність відсутнього, лікаря, який виписує липові бюлетені, керівника, який відпускає працівника на екзаменаційну сесію, знаючи, що той їде гуляти) можна і в мандрах бути, і водночас рахуватися на роботі, отож і зарплата справно йтиме». Про групу таких «туристів» з Чернівців та Чернівецької області йшлося у фейлетоні «Совість туриста», опублікованому в № 8 журналу.

Голова Чернівецького міського комітету народного контролю М. І. Чернівчан повідомив редакції, що вказані у фейлетоні факти по місту Чернівцях відповідають дійсності. Конкретних винуватців покарано. Так, за незаконну видачу лікарняних листів лікарю 1-ї міськлікарні Самбольському А. І. оголошено сувору догану, його позбавлено права виписувати бюлетені строком на три місяці. Оголошено сувору догану і завідуючій терапевтичним відділенням лікарні Карякиній Ю. Д., її звільнено з цієї посади. На партійних зборах лікарні Самбольського А. І. з членів КПРС виключено, а комуністу Карякиній Ю. Д. оголошено сувору догану.

За використання службового становища та незаконне одержання лікарняного листка лікаря Гуцуляк Л. І. з посади звільнено.

За незаконну видачу листка непрацездатності працівниці виробничого швейного об'єднання «Трембіта» Робчук В. Г. лікаря 3-ї міськлікарні Столяр Л. Ф. переведено на нижчу посаду, її позбавлено права видавати бюлетені строком на 3 місяці.

Покарано й усіх інших любителів поживитися за рахунок держави, з них повністю стягнуто незаконно одержані гроші.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА, Ю. КЕЙКАШВІЛІ та В. КУДІНА

Вісті з того світу

НОТАТКИ ПРО ІХНІ ПОРЯДКИ

ЩУРИ І ЛЮДИ, або бразільська екзотика

Найбільше промислове місто Бразилії Сан-Паулу з його сучасними хмарочосами й широкими проспектами оточене щільним кільцем кварталів дуже своєрідної архітектури — тут уже панує не стандарт, а індивідуальний смак. Переважна більшість жител у тих кварталах змонтована за своєрідною технологією: зі старої тари — бідонів та ящиків. То — квартали злидарів. Від центра міста, від розкішних фешенебельних особняків підприємців вони надійно відокремлені невидимою стіною з американських доларів та бразільських крузейро. Ну й, звичайно, поліцією та ще багато чим іншим, чого злидареві не подолати.

Але всю цю хитромудру систему загород подолали раптом... щури.

Видно, вони дійшли висновку, що з їхнього боку було б нерозумно і далі животіти в злидарських кварталах на тому, що перепадає з мізерного раціону їх мешканців, коли поруч — такий достаток та пишнота. Полчиська щурів пересікли кордон між убогістю та багатством і упродовж кількох днів заповнили квартали багатіїв.

Мерія Сан-Паулу відреагувала на цю навалу так: спочатку взялася вивчати питання, потім приступила до збору статистичних даних. І тоді виявилося цікаве співвідношення: у 31 кварталі Сан-Паулу живе 10 мільйонів чоловік і майже 100 мільйонів щурів — по десять середньостатистичних гризунів на кожного мешканця міста. Причому це співвідношення має тенденцію до змін — знову ж таки на користь щурів, бо вже упродовж двох поколінь вони від спеціальної патентованої отрути тільки жиру набирають.

Було внесено ділову пропозицію: знищити розплідники щурів — спалити злидарські квартали, а для їх мешканців спорудити скромні сучасні будинки. Та цей план було зразу ж відхилено як явно утопічний.

Так що життя щурів покращало, і за їхнє майбутнє поки що турбуватися нічого. Про життя ж людей — мешканців нетрів — цього аж ніяк не скажеш, хоч і їх майбутнім теж ніхто не турбується.

ГЛАС ВОПІЮЩОГО В ПУСТЕЛІ

Раніш, бувало, під час посухи священик улаштовував молебень на предмет дарування всевишнім дощу. Успіх був перемінний — дощ або йшов, або ні. І від молитви це, звичайно, не залежало.

Тепер у країнах Заходу вимолюють у всевишнього повернення процвітання. Поки що — без успіху.

А його преподобіє пастор Флобер Г. Норман, намагаючись сколихнути совість нації, роз'їжджає по містах Сполучених Штатів із полум'яними проповідями на тему: «Відповідальність християнського суспільства стосовно своїх безробітних братів». При цьому тим, хто відгукнеться на його заклик допомагати безробітним, він обіцяє найприязніший прийом на тому світі, і вічне прокляття тим, хто не відгукнеться.

У місті Пірсміт, що в штаті Віргінія, бурхливі випади його преподобія проти «безсердечного суспільства» привернули увагу тамтешньої газети «Пірсміт-Кур'єр». Її кореспондент зажадав узяти в пастора інтерв'ю. Між ним і пастором відбулася така розмова: «Ваші звернення дали який-небудь відчутний наслідок?» — «Ніякого!» — «Отже, вам не вдалося нікого переконати?» — «Навпаки, багатьох. Дев'яносто сім процентів безробітних тепер переконані, що їм потрібна допомога».

Судячи з останньої відповіді, його преподобіє не позбавлений почуття гумору. Що ж, іноді й у скрутному становищі гумор може допомогти більше, ніж молитва, а пастор, очевидно, мав змогу переконатися, що й найщирішими молитвами та найпристраснішими проповідями вовчої натури не зміниш. А йдеться саме про хижу вовчу натуру безсердечного суспільства наживи.

ЗВАЖАЮЧИ НА ЗНАЙОМСТВО...

У англійській палаті общин обговорювався проект закону про охорону прав представниць найдревнішої професії, як іще називають дівиць певного гатунку. Вони забагли, щоб їх прирівняли в правах до працівників сфери громадського обслуговування. Всупереч сумнівам деяких скептиків, законопроект був прийнятий переважною більшістю голосів: за нього проголосувало 130 членів палати, проти — 50. Вирішальну роль у цьому зіграло те, що

ЖІНОЧІ РОЗМОВИ

У швейцарському місті Лозанні сталася незвичайна подія — невідомо куди раптом щезло понад 5000 жителів. Міські власті вважали, що населення Лозанни становить 136.000 душ, а перепис показав, що тільки 130.900. Де ж запропастилося 5100 чоловік? Вся мерія ламала голову над цією загадкою, аж поки один із кмітливих службовців не знайшов пропажі. Виявилося, що жінки, які реєстрували народження і смерть громадян, дуже любили порозмовляти по телефону під час роботи. За тими розмовами їм ніколи було дбати про службову ретельність, тому й вносили у книги обліку населення невірні дані. І переплутали всю бухгалтерію.

ІСМІХ, І ГРІХ

представниці того «громадського обслуговування» пригрозили: якщо законопроект буде відхилено, то вони розголосять імена законодавців, яких «досить добре знають».

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Свобода друку...

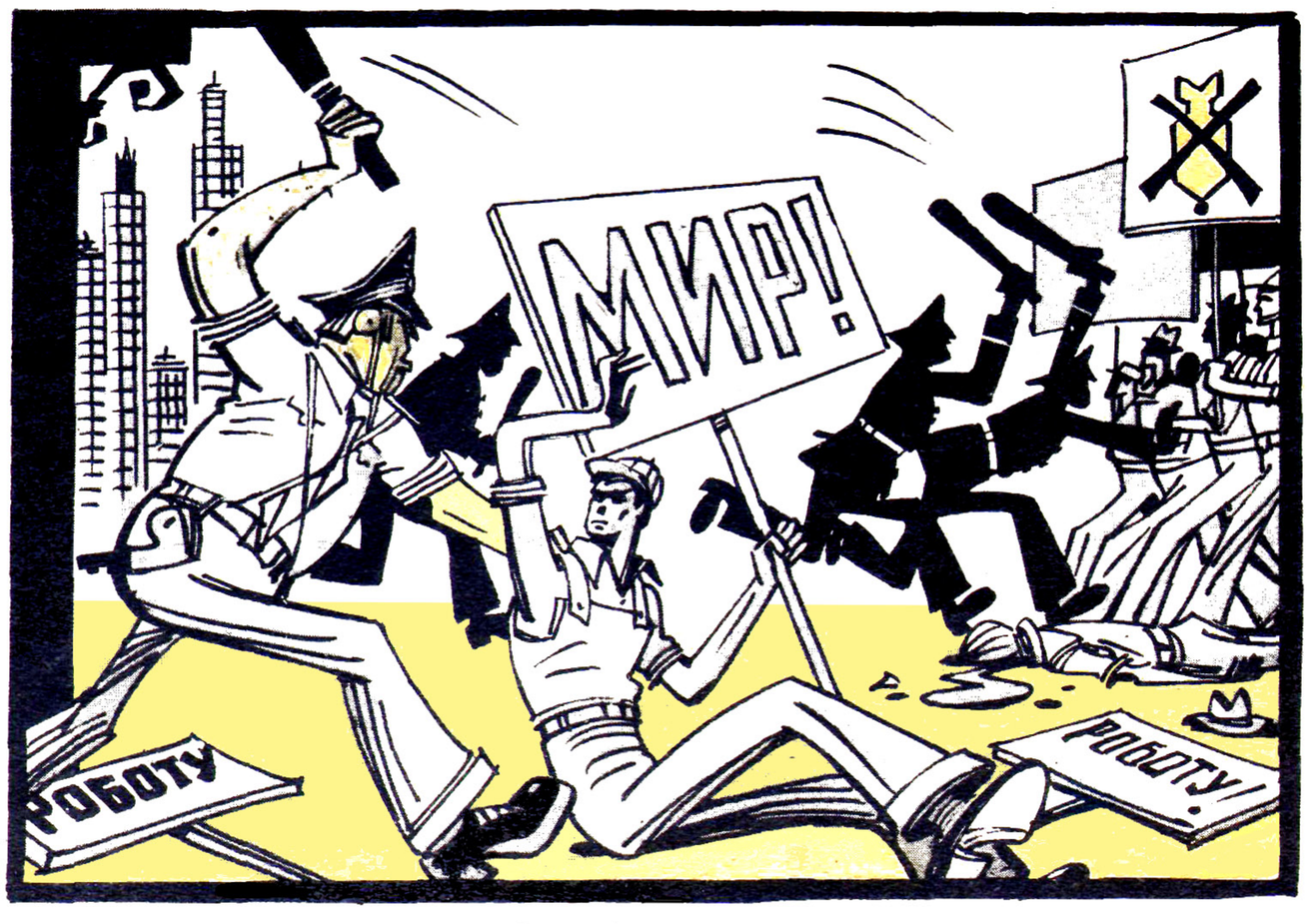

...І свобода дрюка.

ГРОШЕЙ ВИСИЛАТИ НЕ ТРЕБА...

ГУМОРЕСКА

До стипендії залишалося ще два тижні, а у кишенях студента третього курсу Василя Пательні аж свистіло. Він вирвав два аркуші із загального зошита, в якому конспектував усі лекції ще з першого курсу, і сів писати листа.

«Здрастуйте, дорогі мої тато й мамо! Вибачайте, що довго не писав. Закрутився, завертівся. Самі розумієте: колоквіуми, семінари, практичні заняття, лекції... Але я на життя не скаржуся. Як казав Суворов: «Важко в навчанні — легко в бою». Одне слово, у мене все нормально, а тому грошей висилати не треба. У мене залишилося ще цілих три карбованці і сорок одна копійка. Вибачаюся, збрехав. Тільки що знайшов ще дві копійки — на столі під зошитом лежали. Отже, у мене тепер аж три карбованці і сорок три копійки. А якби ви знали, як багато це для студента. Це шістдесят вісім пиріжків з капустою, або триста сорок три склянки газованої води... без сиропу. Коротше, гроші не потрібні.

Погода у нас нікудишня. Температура...».

Василь дістав з шафи торішню газету і списав цілий абзац з інформації «Прогноз погоди».

«Температура,— повідомляв він своїм батькам,— вночі до п'яти градусів морозу, а вдень — 0—3 тепла. Опади переважно у вигляді снігу, місцями слабка хуртовина, подекуди ожеледь...».

А за вікном буяла весна. Гуділи над вишнями хрущі, а на четвертому поверсі співали дівчата-першокурсниці. Але Василь Пательня не помічав цього. Він був весь у полоні творчості.

«Оця погода,— виводила каліграфічно його рука,— навіяла мені думку, що ви зараз збираєтеся вислати мені гроші. Не треба. Тим більше, що Валерка Вихованчик ще з першого курсу винен мені п'ять карбованців. Сьогодні він сказав, що віддасть тоді, коли здасть пляшки з-під пива. Правда, пункт прийому склопосуду в нашому районі зачинено. Кажуть, тари нема. Але я не дуже переживаю. Он на другому курсі приймальний пункт склопосуду не працював аж три місяці, та й то якось викрутилися. А тому ви й не подумайте висилати гроші. Чуєте?

Бо я матусю знаю. Вона нишком п'ятірку може у конверт з листом укинути. Ви там, тату, проконтролюйте. У нас хлопці такі, що витягти можуть. Тому ніколи не висилайте грошей у конверті. Тільки переказом. А ще краще: користуйтеся послугами телеграфу.

Нещодавно ходив на ранковий сеанс. У кіно. Вранці — дешевше. Але це не означає, що зразу треба висилати гроші. Як підказує ось мій друг Сашко: «Не у грошах щастя, коли вони є».

На цьому — до побачення! Цілую!

Ваш Василь».

...А за кілька днів після того Валерка Вихованчик зустрів Василя Пательню.

— Куди спішиш, старий?

— Та ось... Предки грошовий переказ телеграфом вдарили.

— Знову переказ? — здивувався Вихованчик.

— Пишеш, пишеш їм, що грошей не треба висилати, а вони шлють і шлють,— розвів руками Пательня і почимчикував на пошту.

Михайло ПРУДНИК.

БАБА-КОСТОМАХА У СТАРОГО ДЖИГУНА

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

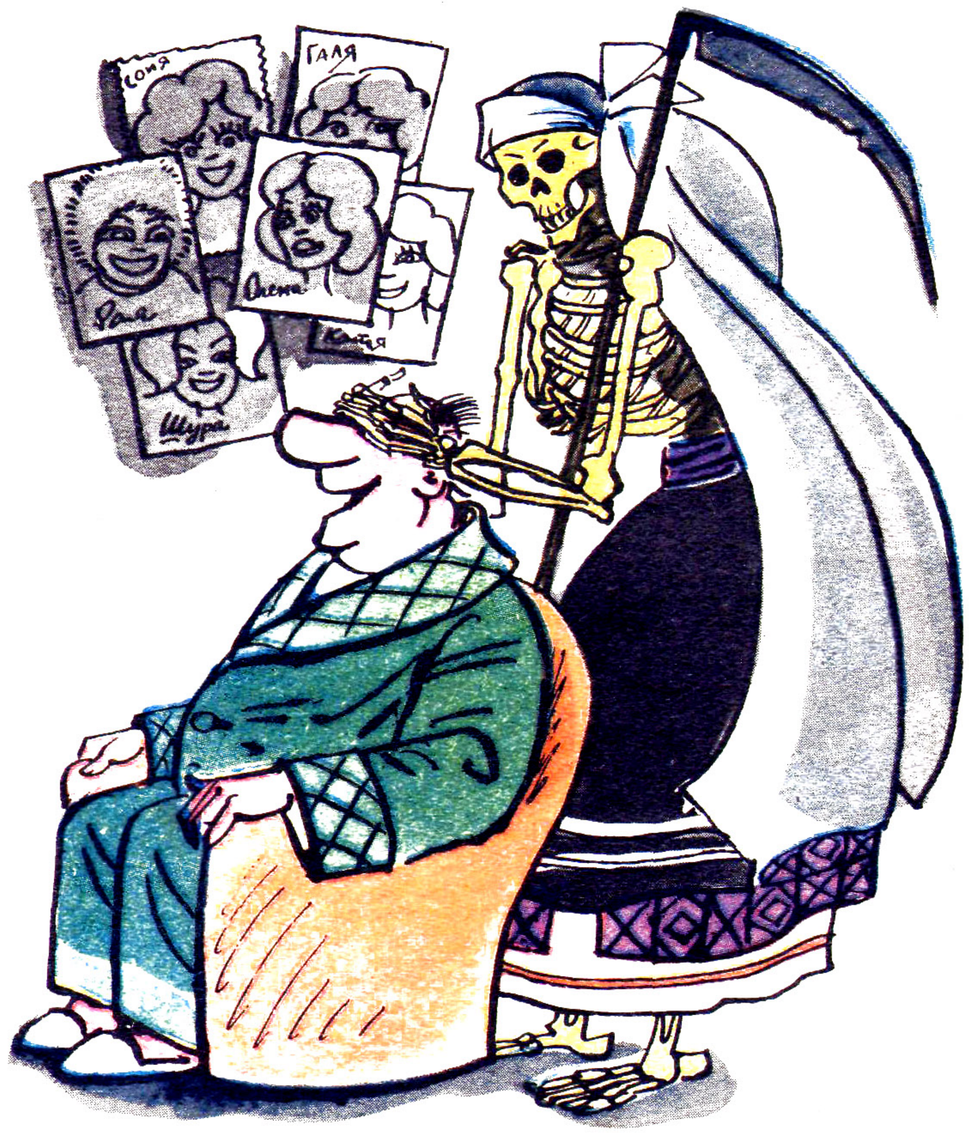

— Галя, Шура, Соня, Рая, Олена, Катюша...

КОРОТКО КАЖУЧИ

● *Народжені плазувати іноді дуже високо злітають.*

● *Якщо всі будуть викривати недоліки, хто буде їх усувати?*

● *Якщо ви кожний ранок прокидаєтесь з важкою головою, у вас легке життя.*

О. ХУРГІН.
м. Дніпропетровськ.

ТЕАТР ПЕРЦЯ

Тонка натура

ДІЮТЬ:

Швидкий Іван Трохимович — начальник цеху.

Петренко Петро Петрович — робітник.

Дія відбувається в кабінеті начальника цеху. Швидкий сидить за столом, щось пише. Заходить Петренко.

Петренко. Викликали, Іване Трохимовичу?

Швидкий. Заходь, голубчику, заходь.

Петренко. Здрастуйте.

Швидкий. Здрастуй, соколе, — і прощай. Все! Досить! Ось тут ти в мене сидиш! (Ляскає себе долонею по шиї).

Петренко. А що таке?

Швидкий. Ти ще питаєш, що таке? На ось, читай! (Тиче йому під носа папірець).

Петренко (спокійно). Знаю. З витверезника прислали. Ну, то й що?

Швидкий (хапає ротом повітря, буряковіє). Тобі цього мало?!

Петренко. Ну, знайшли з чого галас зчиняти. Ну, потрапив, то що ж такого? Я ж не інженер.

Швидкий. У тім-то й річ! Був би ти інженером...

Петренко. От-от! Був би я інженером, за мною тільки задиміло б. Бо їх із дипломами — хоч греблю гати, а слюсарі шостого розряду на дорозі не валяються.

Швидкий. Ні-і, досить! За статтею звільнимо! На тому тижні зміну прогуляв?

Петренко. Було таке...

Швидкий. То що з тобою, панькатися?

Петренко. Давайте без емоцій. Не треба панькатися. А може, в мене натура тонка? Ви хоч раз заглянули мені в душу? Може, мене виховувати треба? А ви від цехкому чи від адміністрації закріпили за мною якогось передовика для індивідуальної роботи?

Швидкий. Ні.

Петренко. То гадаєте, вас про це не запитають? За такі упущення знаєте що буде? У ваш бік на кожних зборах пальцем тикатимуть. Мовляв, Швидкий Іван Трохимович занедбав виховну роботу...

Швидкий. Нічого! У нас є всі підстави для твого звільнення.

Петренко. Це ви так думаєте. А в дирекції це розцінять як невміння працювати з людьми... Почнуть вас скубти... Скажуть, щоб менше завдавати собі клопоту, Швидкий вибрав найлегший шлях — виганяти робітників. Мені що — мене з руками й ногами тут же заберуть на будь-яке інше підприємство, а от вас жалко. Неприємності ж будуть для вас, Іване Трохимовичу.

Швидкий. Гм... Взагалі, ти... ви... Гм, гм... Петре Петровичу, то цей... Може, напишете заяву за власним?

Петренко. Ви думаєте, що кажете? Вам же доведеться тримати відповідь, чого це висококваліфіковані спеціалісти біжать із цеху, мов пацюки з тонучого корабля. Уявляєте, якими висновками це для вас запахне?

Швидкий (чухає потилицю). Що ж робити?

Петренко. Напишіть у міліцію, що все в порядку, заходів ужито... Хто там докопуватиметься?

Швидкий. А ви... Ти... З тобою як бути?

Петренко. А що я? Піду працювати.

Швидкий. Працювати? Правильно. Хоча... Постривай. Ти казав, за тобою треба когось закріпити... Для індивідуального виховання... Скличемо цехком.

Петренко. З передумав. Не треба. Вже й пожартувати людина не може...

Швидкий. Що? І то правда. Іди, працюй. Та дивись мені! А я відповідь у витверезник напишу. (Береться за авторучку).

Завіса

Анатолій ЖИТНИК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ЛЮБИТЬ ТОЛЯ ДИТСАДОК...

Любить Толя дитсадок,
Толя з нього б — ні на крок.
От коли б не кашка манна,
Та були б з ним тато й мама!..

ПРО БДЖІЛОК І МЕДОК

На пасіку кликав Матвійка дідусь,
Та внук відмовлявся: — Я бджілок боюсь.
— А як же з медком? — усміхнувся дідусь.
— Додому неси... Я його не боюсь.

Михайло ГУРА.

СМІЛИВИЙ ПЕТЬКО

Каже Петрик: в ліс ходив,
Вовка сірого зловив,
І в село б його привів,
Та вовчицю пожалів.
...Ми й не знали, що Петько —
Такий сміливий... хвалько.

Володимир МОРДАНЬ.

НОВИНА

Тріскотить уже півроку
Всім дружкам своїм Сорока:
— Ви повірите мені —
Раз мовчала я два дні!

ДОПОМІГ

Сьогодні мама Люду похвалила:
— Ти молодець, підлогу вже помила!
Озвався брат: — Чи ви хвалили б Люду,
Якби я не заніс в кімнату бруду?

Ігор СІЧОВИК.

ГОРОБЧИК-БОЯГУЗ

На підвіконні одного будинку хтось насипав цілу жменю хлібних кришок. Побачив їх горобчик-боягуз, підлетів ближче, сів на тополі, що коло того вікна росте. Він би охоче полетів на те підвіконня і крихти подзьобав, та боязко.

— А раптом там якась пастка? Ні, не полечу.

— Але ж і їсти хочеться. Мабуть, полечу.

Гойдається горобчик на тополиній гілці, мов ялинкова іграшка на ниточці, і все роздумує.

— А раптом там хтось сидить? Он фіранка як колихається! Може, од вітру, а може, й ні. Не полечу.

— Але хлібні крихти — смачна штука. Ох, полечу!

— А раптом за вікном величезний кіт на мене чигає? Вийде, що не я пообідаю, а мною пообідають. Ні, не полечу.

У цей час налетіла зграйка горобчиків та й на те підвіконня сіла.

Дзьобають собі крихти і нікого не бояться. Побачив наш горобчик, що немає ні пастки, ні кота величезного, та й собі на підвіконня пурхнув. Та тільки там уже нічого не залишилось. Спіймав облизня страхопуд!

Наталя КУЛИК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

У власні ворота

(Роздуми не тільки спортивні)

Людям властиво помилятися. Навіть на солідних посадах. Буває, що однієї й тієї ж хибної думки водночас припускається декілька чоловік. Але щоб помилялося одночасно кілька організацій — це вже вибачте...

Проте саме така ситуація вимальовувалась у нашій уяві, коли ми читали груповий лист з Прикарпаття. «Друже Перче, — писалось у ньому, — переконай, будь ласка, Iв.-Франківський спорткомітет, партійну та комсомольську організації птахофабрики «Авангард», що молоді с. Підлісся потрібен стадіон, ой, ще й як потрібен!»

Оте «ой!» особливо болісно різонуло наші чутливі серця. Як же це так, подумали ми: у кінці XX століття н. е., в умовах розгорнутого будівництва спортивних споруд і активної підготовки до Олімпіади-80 у однієї з птахофабрик досі немає свого стадіону? Та це ж, пробачте, кури засміють.

І спецкор «Перця» виїхав у відрядження. Переконувати спорткомітет. Доводити партійній, а за одним рипом і комсомольській організаціям, що стадіон — то не якісь витребеньки, а важлива ланка ідеологічної, політико-виховної і, певна річ, культурно-масової роботи. Що від того, як адміністрація разом з відповідними (читай вище) організаціями піклуватиметься про фізичне здоров'я трудящих, залежить і здоров'я моральне, а також, насамкінець, трудовий ентузіазм. І що...

Втім, нікого переконувати і нічого доводити не довелось. На превеликий подив, і директор фабрики Микола Олександрович Клименко, і секретар партійної організації Ольга Василівна Мотрович виявилися палкими прихильниками спорту, а секретар комсомольської організації Степан Мучка — навіть безпосереднім його служителем: він обіймає посаду спортінструктора. Причому обіймає не як-небудь, а з глибокою любов'ю і знанням справи.

Виявилося також, що молодь підприємства захоплюється (і має досить-таки солідну матеріальну базу для своїх захоплень) різними видами спорту: тенісом, волейболом, кульовою стрільбою, лижами, шахами, більярдом, велоспортом — ну й, звісна річ, футболом. І навіть має на цій ниві певні досягнення. Минулого року аматори зеленого поля «відхопили» аж дві спортивні нагороди: кубок області серед команд групи «Б» і приз братів Майданських, який щорічно розігрується серед футбольних колективів Івано-Франківського району.

— Так-то так, — не здавався автор цих рядків, — але скажіть мені: як ви змогли добитися таких успіхів без власного стадіону? Як ви взагалі без нього можете обходитися? На пшеничному полі, чи що, тренуєтесь?

— А хто вам сказав, що у нас нема стадіону? — запитанням на запитання відповіли працівники фабрики.

Так ось же... Пишуть... Молодь села Підлісся...

— Правильно. У Підліссі стадіону немає. Точніше, є футбольне поле, розбите колесами автомашин, гусеницями тракторів... Заваляцньке, словом, поле. Та й те під загрозою: меліоратори на нього наступають. Зате тут, у Загвіздді, центральному селі, де мешкає більшість працівників птахофабрики, стадіон є. Навіть два: один у селі, другий — у школі. Від Загвіздя до Підлісся — півтора кілометра. То чи є сенс розпорошувати кошти, виділені на спортивну роботу, впорядковувати стадіон у Підліссі, а не сконцентрувати їх тут?

Я змушений був погодитися, що ні — немає сенсу.

— А чи не краще було б, — давив мене далі залізною логікою комсорг-спортінструктор, — обом нашим командам об'єднатися і створити одну сильну футбольну команду, а не програвати поодинці?

Я не зміг знайти ніяких аргументованих заперечень.

— А от вони — не хочуть! — з гіркотою вигукнув Степан і ще з більшою гіркотою зітхнув.

Хто це — «вони», я не став уточнювати. Було й так ясно: автори листа, підлісяни. Петро Джус, Михайло Сулима, Роман Клюка, Роман Вольський та інші — усього вісім підписів.

— То давайте з кимось із них зустрінемось, поговоримо, — запропонував я.

— Навряд чи ви когось із них зараз знайдете, — запевнили мене. — Майже всі вони працюють на різних підприємствах Івано-Франківська, а в Підліссі тільки живуть.

Так і вийшло. Тобто, так і не вийшло у мене зустрічі з підліськими футболістами. Отож доведеться відповідати їм письмово.

Словом, дозвольте, хлопці, висловити з цього приводу і свою думку. Можна? Тоді поїхали.

Звичайно, нікому не забороняється працювати там, де він хоче. І всяка праця, ясна річ, — потрібна. І будемо вважати, що усі ви чесно працюєте на своїх підприємствах. Цілком можливо, дехто з вас навіть ходить у передовиках виробництва і активістах. Честь вам за це і хвала. І все ж... Прикро, знаєте, коли трудовий запал і громадянська активність залишаються за воротами прохідної, а до рідного дому, до села, у якому народилися й виросли, застосовується один принциповий підхід: «Дай!» Дай хліба, дай молока, дай городини, сонця, повітря, уваги, турботи. Дати ж щось натомість селу — «ми не зобов'язані».

— Минулого року, — пригадує директор фабрики Микола Олександрович, — просив: вийдіть, хлопці, хоч на кілька днів, поможіть на жнивах! Думаєте, хтось відгукнувся? А машину їм для виїзду на матч — дай. І даю... А то ще звинуватять у неповазі до спорту. — Слухай, Степане, — повертається він до комсомольського ватажка, — ти їм скажи: підуть працювати на фабрику, дідько з ним, витратимось, а зробимо їм стадіон. Нехай грають... Тільки щоб працювали на совість. А заробітки у нас не менші, ніж будь-де. От тільки робочий день — не завжди нормований, тут уже нехай вибачають. Бо у нас — хоч і фабрика, та з іншого боку — все ж сільське господарство.

— Я-то передам... — невпевнено протягнув Степан.

— Передай, передай. А моє слово — тверде.

Не знаю, чим закінчиться оця принципово-спортивна історія. Але хотілось би все-таки, щоб ви — знову звертаюсь до вас, дорогі хавбеки, форварди і голкіпери грізної команди села Підлісся! — щоб ви усе-таки зрозуміли: отим своїм протиставленням свого (та вже тепер для більшості з вас — далеко й не зовсім свого!) рідного села — селові сусідньому ви уподібнюєтесь до середньовічних князів, кожен з яких вважав свою мікроскопічну державку щонайменше пупом Всесвіту. Або ще, як кажуть футболісти, забиваєте ви отим своїм міні-патріотизмом вірний гол прямісінько у власні ворота!

Ні-ні, ми, звичайно, усі добре знаємо, «с чего начинается Родина». Рідне село треба любити і шанувати. Та якби ж отой ваш патріотизм був послідовним, повним! А то — уболіваєте ви, виходить, тільки за футбольну честь свого милого Підлісся. А як же, скажімо, — із трудовою?

Ні, я на вашому місці все-таки подумав би над словами Миколи Олександровича. Їй-право, щось таки у них є!

В. БОЙКО.

Івано-Франківська область.

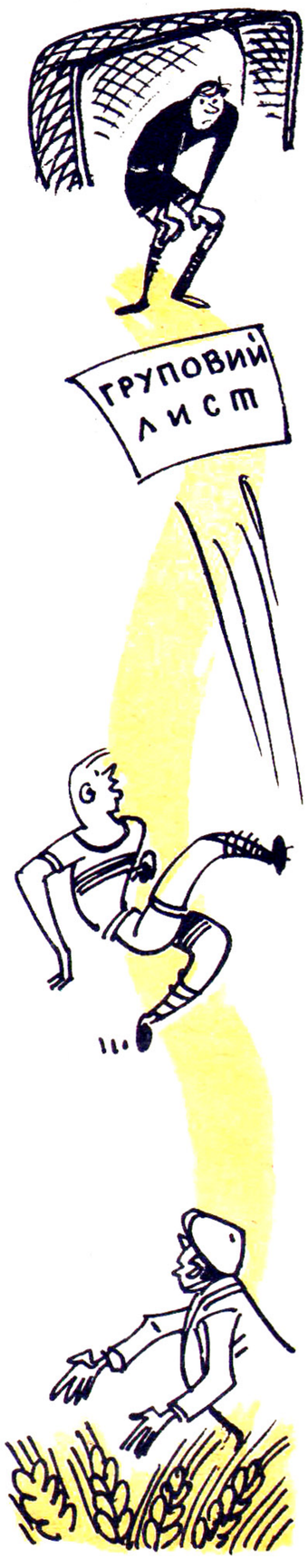

Модні усмішки

ВЕЛИКЕ ДИВО

Один городянин приїхав до села на відпочинок і вранці пішов на риболовлю. Підійшов до маленького ставка і питає зустрічного:

— Скажіть, будь ласка, у цьому ставку можна ловити рибу?

— А чого ж?..

— Значить, якщо я щось зловлю — це не буде злочин?..

— Та ні.. Що ви?.. Це буде велике диво...

ЧОМУ ПІВНІ СПІВАЮТЬ ВРАНЦІ?

Маленький Мишко питає в батька:

— Тату, а чому півні співають рано-вранці?

— Щоб почути свій власний голос, бо потім прокинуться кури...

Повідомив Т. ОРАДОВСЬКИЙ.

м. Київ.

ГАРМОНІЯ

— *Що таке гармонія?*

— Гармонія — це коли чоловік — завідувач магазину, дружина — бухгалтер, дочка — продавець, а зять — експедитор.

Надіслала З. ОРЛИК.

с. Байраківка,
Немирівський р-н.,
Вінницька обл.

ПРОБАЧ!

Стоїть Оленка в кутку і звертається до мами:

— Пробач, я більше не буду... Останній раз кажу, пробач! Бо як потім випускатимеш із кутка, не вийду!

ТАМ НЕ ВАЖАТЬ

Тато: — Будеш так погано їсти, на святковий ранок тебе не пустять!
Оленка: — А там не важать!

Повідомила Леся БАГНЮК.

Друже перче!

Тобі часто пишуть, що в такому-то селі зволікають будівництво магазину, в такому-то — ніяк не спорудять лазні, а в третьому — іще чогось бракує. А я от, навпаки, скаржуся, що в селі Порошковому є добротне приміщення, придатне і під магазин, і під їдальню, і під усе, що завгодно. Раніше в ньому розміщувалася пекарня Перечинської райспоживспілки. Та відколи в райцентрі став до ладу хлібокомбінат, потреба в ній відпала, бо хліб до нас завозять. Відтоді і пустує будинок. У керівників райспоживспілки до нього руки не доходять, зате дехто з місцевих жителів гав не ловить: розтягує на «сувеніри» вікна, двері, шифер. Так, чого доброго, й справді залишаться від приміщення самі спогади?

В. ВАСИЛЮК.

Закарпатська область.

Придбала я складану парасольку виробництва Івано-Франківського приладобудівного заводу. Вона мала гарний вигляд. Псувала його лише якась ганчірочка, що звисала з дашка парасольки, яку я й відрізала. І дуже швидко про це пошкодувала.

Після першої ж спроби захиститися від дощу парасолька вийшла з ладу, бо шпиці погнулися з такою легкістю, наче вони були виготовлені з пластиліну. Я вислала її разом з товарним чеком на завод. У відповідь начальник ВТК заводу Я. Калинюк повідомив, що завод приймає претензії тільки при наявності етикетки з датою випуску і штампом ВТК, вшитої в дашок парасольки.

Я розумію, порядок є порядок. Але навіщо вшивати етикетку, свідомо псуючи зовнішній вигляд продукції? Невже не можна виготовити етикетку з паперу і прикріплювати її так, як прикріплюють ярлики до готового одягу? Це раз. По-друге, я вислала товарний чек магазину, з якого видно, що парасолька виготовлена саме цим заводом, а не яким-небудь іншим. Державний Знак якості, що видніється на ручці парасольки, зобов'язує, по-моєму, дбати про честь заводської марки, а не думати, як би відкараскатися від власного браку.

О. БОБОРИКІНА.

м. Київ.

Ти не знаєш, хто б міг довірити мені реактивний літак? Скажімо, на рік? Для чого, спитаєш? Дуже вже хочеться, розумієш, мати мені свій повітряний транспорт, а грошей на купівлю літака у мене немає.

Думаєш, через рік мені той літак доведеться повернути? А дзуськи! Закони знаємо. От послала, приміром, наша енергодільниця рік тому зі станції Мукачеве на Дарницький авторемонтний завод двигун від автомобіля ГАЗ-69 за № 860665 на капітальний ремонт. Чекали-чекали його з ремонту, писали-писали на завод, а відповіді катма. Тоді мене послали у Київ. Приїжджаю на завод — кажуть, ми ніякого двигуна не одержували. Я — на залізницю. Зі станції Київ-товарний послали мене на станцію Дарниця, там пообіцяли через день розшукати двигун, та замість того через день послали мене в товарну контору дрібних відправлень на станцію Лиски.

А в Лисках сказали:

— За вантажі, відправлені рік тому, залізниця не відповідає.

От я й думаю: довірили б мені на рік реактивний літак. На зберігання... Еге! Через рік вони б його у мене одержали!

Д. ЛАЗОРКА,
токар мехмайстерень енергодільниці № 5 Львівської залізниці.

м. Мукачеве на Закарпатті.

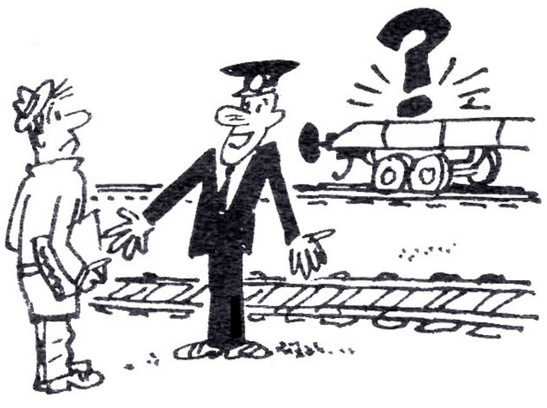

Без слів.

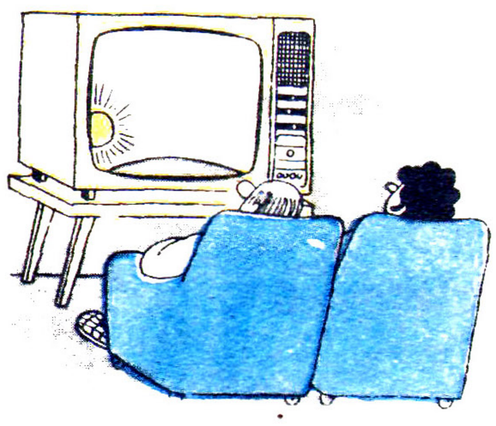

Весна.

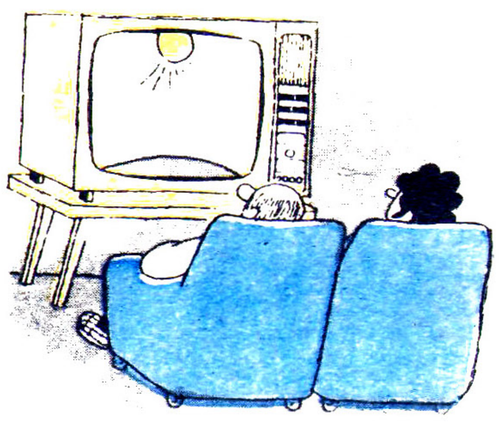

Літо.

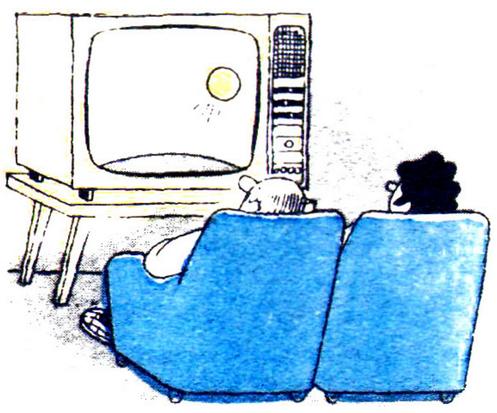

Осінь.

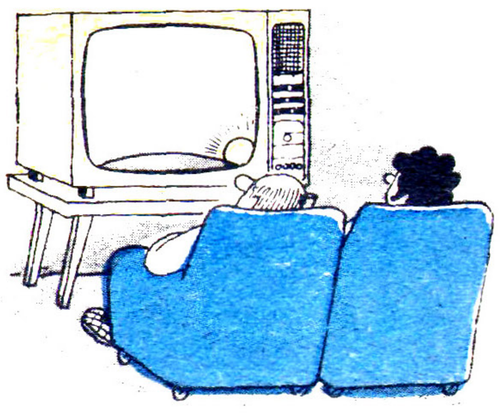

Зима.

Інозем ний гумор

Малюнки з журналів: «ОЙЛЕНШПІГЕЛЬ» — Берлін, «УРЗІКА» — Бухарест, «ПАВЛИХА» — Любляна.

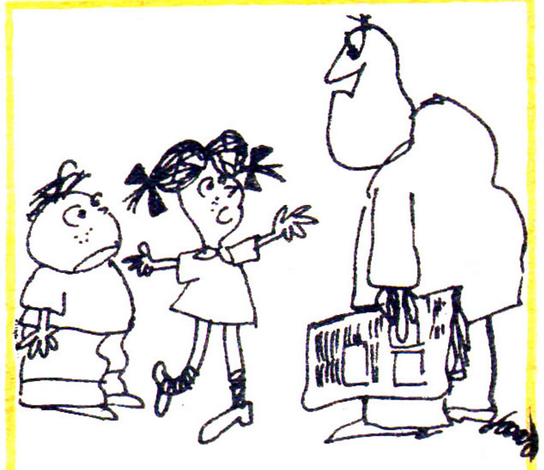

— Тату, а він курить сигарети без фільтра.

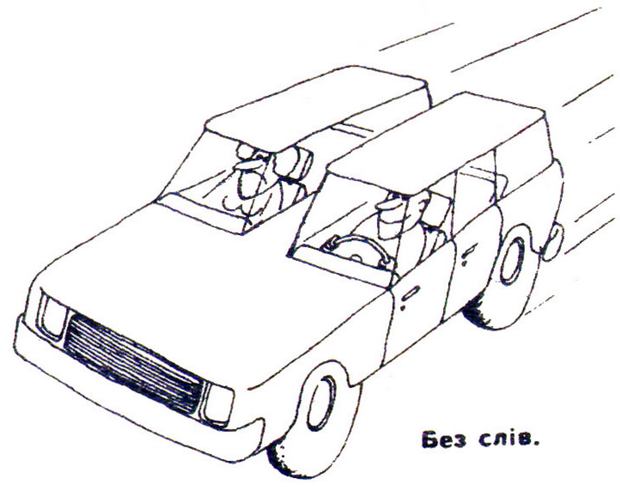

Без слів.

Міле ПОПОСКІ

АЛІБІ

З дружиною та донькою зібрався був сьогодні побувати на театральній прем'єрі, але вийшло так, що потрапив до веселої компанії, і ось із великим запізненням повертаюсь додому. Годинник пробив одинадцяту. Похнюпившись, петляю вулицями, знаючи наперед, що мене чекає вдома.

— І доки це ще людей каратимуть за провини? — розмірковую собі дорогою. — Давно вже треба звільнитися від цього жорстокого пережитку минулого.

Обережно прочинивши двері, заходжу до кімнати. Жінка і дочка, надувшись, мов сичі, мовчки свердлять мене очима. Про всяк випадок зостаюся поближче до виходу.

— Мені збільшили платню! — збрехав я, намагаючись відвернути увагу. Але вони не зреагували, продовжуючи зневажливо міряти мене колючими поглядами. Отже, потрібна брехня більшого калібру, така приголомшлива, щоб їх шокувала. Може, сказати, що вмер хтось із моїх близьких або ще краще — якийсь жінчин родич?

— І ви відзначали цю подію?! — верескнула зненацька донька, облишивши мене очима, достоту так, як то робить матуся.

— Ні-і-і. Я був у Златка. Він написав нову комедію і палав бажанням прочитати її мені.

— Ну, і як? — поцікавилась донька.

— Слабенька, — відповів я. — Кілька годин він мордував мене своїм творінням. Та що ж було робити. Друг! А дружба, як звісно, вимагає й жертв. Чи, може, ти вважаєш, що слід було відмовитися?

Донька завагалась, а дружина продовжувала мовчати. Певно, задумала щось лихе.

— Дружба — не театральна вистава, — веду далі. — Якщо втратиш, не повернеться. Її не купиш, скажімо, як квиток у театр...

Раптом дружина підвелась, рішуче підійшла до телефону й почала гортати довідник.

— Мабуть, хоче перевірити, — майнуло в голові. Я тріумфую. Цього тільки й треба було.

— П'ять, три нулі, чотири, — послужливо підказую їй номер Златкового телефону й, очікуючи повної перемоги, нетерпляче закурюю цигарку. Вона мовчки набирає номер. Донька й собі підійшла поближче, щоб почути відповідь. Потім, незрозуміло усміхаючись, підкликала й мене. Впевненою ходою наближаюсь до них: Златко знає, що казати у відповідь, хоча я вже з місяць не бачив його в очі.

— Алло! Це Мірко? — спитала дружина.

— Я не був у Мірка! — кричу зопалу, не розуміючи ще, чого їй треба від Мірка. Але передчував — жінка готує якусь пастку.

— Так, — хрипить у трубці його голос.

— У тебе не було сьогодні мого чоловіка?

Жах! Який підступний план!

— Твого чоловіка? — перепитав Мірко, певно, щоб мати час на обмірковування.

Я телепатично навіюю приятелеві негативну відповідь. А в самого від страху душа в п'яти пішла.

— Був. Розумієш, я скінчив писати комедію, і ми її удвох читали. Вибач, що затримав його так довго...

Дружина неквапом поклала трубку, а я, заплющивши очі, чекав дальших подій.

— Ну хто ж іще підтвердить, що ти провів сьогоднішній вечір у нього в гостях?

Я мовчу. Тоді вона знову розгортає телефонний довідник. Розуміючи безглуздість дальшого опору, видаю своїх приятелів:

— Живко... Йордан... Лазо... Антоні... Радоє...

Донька й жінка по черзі телефонують, розважаються, а друзі, мої любі друзі — кожен окремо — запевняють, що сьогоднішній вечір я провів у них, читаючи нову комедію.

З македонської переклав Анатолій ГУЦЬ.

Літературні пародії

ГРАВЕЦЬ

Раз, два, три, чотири —
Граєм піжмурки в квартирі.
П'ять, шість, сім, вісім —
Мавпеня на люстрі висить.
Десять, двадцять, тридцять,
сорок —
Кошеня у коридорі.
Тридцять, сорок, дев'яносто —
В лисеняти видно хвостик.
Мед, цукерки і повидло —
В зайченяти вуха видно.
Дев'ять, десять, одинадцять —
Черепаха йде ховаться.
Чотирнадцять вже, п'ятнадцять —
Ще не встигла заховаться?
Ну, шістнадцять, ну, сімнадцять —
Все ще йде і йде ховаться.
Вісімнадцять, дев'ятнадцять,
двадцять,
двадцять,
двадцять п'ять —
я іду шукать.
(М. Сулима, «Гра», — журнал «Барвінок», 1979, № 2)

Раз, два, три, чотири —
З римами живу я в мирі.
П'ять, шість, сім, вісім —
Зримувати можна з «бісом».
Десять, двадцять, тридцять,
сорок —
Заримую з «коридором».
Мед, цукерки і повидло —
Римувати не набридло.
Дев'ять, десять, одинадцять —
Римами люблю я граться,
Чотирнадцять вже, п'ятнадцять —
Дайте ж римами награться!
Ну, шістнадцять, ну, сімнадцять —
Все ще хочу в рими граться...
Вісімнадцять, дев'ятнадцять,
двадцять,
двадцять,
двадцять п'ять —
видавця іду шукать.
І знайшов...

А. КОНЕЛЬСЬКИЙ.

НАТХНЕННЕ ТОРКАННЯ

Бах Іоган торка орган.
(О. Доріченко, із збірки «Круговиди», «Молодь» 1977).

Бах Іоган торка орган.
Лорен Софі торка екран.
Блохін торка футбольний м'яч.
Торка нову поему Драч.
Їй-право, доля не гірка
в того, хто знає, що торка.
А я... (скажіть, хіба я гірш?) —
сів і торкнув натхненно вірш.
І тут, як смерч, влітає Бах
і кулаком об стіл — бабах...
«Отак писати?! Щоб ти скис!
Я геній людства чи харциз,
щоб так паплюжити мене?..»
Я бачу: зараз як торкне...
А звідкись крик: «Дебют! Дебют!
Уперше Доріченка б'ють!»
Я — ноги в руки і — в світи...
Не можу сам себе знайти.
Дрижить моя легка рука —
не знає й досі, що торка...

Богдан ВЕРЕС.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Дитинство анонімника.

perec-ua.
perec-ua.

Страшне перо не в гусака...

...тов. Глушко був у нетверезому стані і забіг до жіночого корпусу гуртожитку. Він почав хапати дівчат за недозволені місця, які відбивалися чим попало».

(Із заяви свідка).

* * *

«Тов. Коновалова прийшла до мене лаятись і вдарила мене чайником по голові, так, що відвалився ніс».

(Із скарги).

«Діти віком від 0 до 1 року приймаються по середам з 8—10 год».

(З об'яви в поліклініці).

Надіслав О. ЧУБОК.

* * *

«Обратим ничего не стоящие нам пищеотходы в бесценный продукт питания для граждан нашего города».

(З оголошення ЖЕКу).

Надіслала В. ФАТЄЄВА.

* * *

«Відвідуючи ліси з метою відпочинку, не розкладайте багать, паліть лише в небезпечних, відведених для цього місцях».

(З газети).

Надіслав Ю. ТКАЧЕНКО.

«При можливості у Воронівці та інші сільські пункти, де є потреба, ближчим часом будуть направлені кваліфіковані фельдшери. Крім того, в ці села збільшено виїзди лікарів, які проводитимуть техогляди».

(З газети).

Надіслав С. ЮЩИНСЬКИЙ.

* * *

«Мене завтра не буде я пішла до горловика і носа, бо в мене медалі».

(Із скарги).

—

«Він облив мою жінку всякой грязью, обзивав її словами самої послідньої жінки».

(Із скарги).

Надіслав І. ВАСИЛЕНКО.

* * *

«Товариші колгоспники!
В звязку з спеціалізацією, свинопоголів'я в нас скорочується, це видно з того, що на минулих зборах в нас було до 2000 свиней, а на даних зборах лише 800...»

(З виступу голови колгоспу на звітних зборах).

Надіслав. П. КЛИМЧУК.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ «Казала Феся — обійдеться» — так називався фейлетон («Перець» № 3), в якому розповідалося про незадовільний хід будівництва міських очисних споруд у обласному центрі Миколаєві.

Секретар Миколаївського обкому Компартії України тов. Н. Земляний повідомив редакцію, що факти, вказані у фейлетоні, дійсно мали місце. З цього питання облвиконком прийняв спеціальне рішення. На будівництві очисних споруд протягом 1979 року передбачено освоїти близько 850 тисяч карбованців капіталовкладень і ввести в дію потужності на очистку 40 тисяч кубометрів стоків на рік. Нині це будівництво в достатній мірі укомплектовано матеріально-технічними та трудовими ресурсами. Хід будівництва очисних споруд Миколаєва взято під постійний контроль.

★ У тому ж номері було опубліковано листа про те, що у колгоспі «Жовтень» (Білогірський район) зволікається ремонт артезіанської свердловини, що постачає воду для тваринницьких ферм.

Після виступу Перця перший заступник голови виконкому Хмельницької облради М. Н. Хабло повідомив, що колгоспові «Жовтень» виділено і вже встановлено новий насос, і тепер система водопостачання працює безперебійно.

★ Про те, що у колгоспі імені Горького (Обухівський район) залишилось зимувати у полі просо на 20 гектарах, повідомлялося у фейлетоні «Гіпотетичне просо, або рекорд безгосподарності» (№ 8 журналу).

Як повідомив секретар Київського обкому Компартії України тов. Ю. Соколов, факти, вказані у фейлетоні, при перевірці підтвердились. Після перевірки солому пожнивного проса зібрано і використано на корм худобі. А збитки, завдані господарству, відшкодовано за рахунок винних осіб.

Постановою бюро Обухівського райкому партії голові колгоспу Белемцю М. І. і секретарю парткому Пелешенку П. Я. за допущену безгосподарність та безконтрольність за роботою спеціалістів оголошено суворі догани з занесенням до облікових карток. За недбале ставлення до виконання своїх службових обов'язків і допущені факти безгосподарності оголошено сувору догану з занесенням до облікової картки головному агроному колгоспу Клименку М. П.

★ Директор Будинку культури у селі Лисятичі (Львівська область) Левицький М. Я. роботою не цікавився, гурткову роботу занедбав та й до Будинку приходив нерегулярно. Жителі села написали про це Перцеві.

Як повідомив завідуючий Стрийським райвідділом культури В. Костів, факти, вказані в листі, при перевірці підтвердились. Левицького М. Я. з посади директора Будинку культури звільнено. А на художнього керівника Бричку С. Г. накладено адміністративне стягнення. Для покращення гурткової роботи намічено конкретні заходи.

★ Відгодівельний пункт Соболівського цукрокомбінату (село Брідок Теплицького району) вивозив усі нечистоти зі свого двору і викидав їх поблизу садиб колгоспників. Про це до редакції надійшов лист жителів села.

Після втручання в цю справу Перця головний державний санітарний лікар Вінницької області Л. Т. Марцинковський повідомив, що факти, викладені в листі, підтвердились. За забруднення навколишньої території нечистотами на винуватців накладено штрафи: на директора міжколгоспного об'єднання по відгодівлі худоби Сарахмана І. Ф., старшого зоотехніка Швеця А. П. і заступника директора по господарчій частині Соболівського цукрокомбінату Стадника С. Ф.

Дирекції Соболівського цукрокомбінату запропоновано негайно вивезти усі нечистоти і більше не допускати забруднення території відходами. Обласна санепідстанція та Теплицька райсанепідстанція взяли це питання під контроль.

http://perec-ua.livejornal.com

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 15 (1057) (на украинском языке). Виходить двічі на місяць. Здано до набору 02. 07. 1979 р. Підписано до друку 19. 07. 1979. БФ 11686. Формат видання 70×108/8. Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл-вид. арк. 4,1. Зам. 03335. Тираж 3.300.000.

© Журнал «Перець», 1979 р. Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Відсканував Олександр Яновський, опрацював Олег Леськів для спільноти: perec-ua.

Індекс 74393

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Пекінське агентство «Сіньхуа» розпочало шалену антирадянську кампанію у зв'язку з підписанням договору про обмеження стратегічних озброєнь.

(З газет).

Пекінська утка і її мильні бульки.